DIRECTIVA (UE) 2025/50 A CONSILIULUI

din 10 decembrie 2024

privind reducerea mai rapidă și mai sigură a surplusului de impozit reținut la sursă

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 115,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizele Parlamentului European ([1]),

având în vedere avizele Comitetului Economic și Social European ([2]),

hotărând în conformitate cu o procedură legislativă specială,

întrucât:

(1) Asigurarea unei impozitări echitabile pe piața internă și buna funcționare a uniunii piețelor de capital (UPC) sunt unele dintre principalele priorități politice ale Uniunii. În acest context, este esențială eliminarea obstacolelor din calea investițiilor transfrontaliere, combătând totodată frauda fiscală și abuzurile fiscale. Astfel de obstacole survin, de exemplu, în cazurile în care procedurile existente de reducere a surplusului de impozit reținut la sursă pe dividende sau pe veniturile din dobânzi plătite investitorilor nerezidenți pentru acțiuni sau obligațiuni cotate la bursă sunt ineficiente și excesiv de împovărătoare. În plus, în unele cazuri, situația actuală s-a dovedit a fi inadecvată pentru prevenirea riscurilor recurente de fraudă fiscală, evaziune fiscală și evitare a obligațiilor fiscale, după cum au arătat numeroase cazuri de recuperări multiple de impozit și de fraudă în care au fost utilizate sisteme de arbitraj al dividendelor sau de dezmembrare a dividendelor (*Cum/Ex* și *Cum/Cum*). Prin urmare, prezenta directivă urmărește să sporească eficiența procedurilor privind impozitul reținut la sursă, consolidându-le în același timp împotriva riscului de fraudă fiscală și abuzuri fiscale.

(2) Pentru a consolida capacitatea statelor membre de a preveni și de a combate frauda fiscală și abuzurile fiscale, capacitate care în prezent este limitată de lipsa generală de informații fiabile și furnizate în timp util cu privire la investitori, este necesar să se prevadă posibilitatea instituirii unui cadru comun pentru reducerea surplusului de impozit reținut la sursă aferent investițiilor transfrontaliere în titluri de valoare, care să fie rezilient la riscul de fraudă fiscală și de abuzuri fiscale. Acest cadru ar urma să conducă la convergența diferitelor proceduri de reducere a impozitului reținut aplicate în statele membre, asigurând, în același timp, transparența și certitudinea cu privire la identitatea investitorilor pentru emitenții titlurilor de valoare, agenții responsabili cu reținerea impozitului la sursă, intermediarii financiari și statele membre, după caz. În acest scop, cadrul ar trebui să se bazeze pe proceduri automatizate, cum ar fi digitalizarea certificatului de rezidență fiscală în ceea ce privește procedura și forma deopotrivă. Cadrul ar trebui, de asemenea, să fie suficient de flexibil pentru a ține seama în mod corespunzător de diversele sisteme aplicabile în diferite state membre, asigurând totodată instrumente adecvate de combatere a abuzurilor pentru a atenua riscul de fraudă fiscală, evaziune fiscală și evitare a obligațiilor fiscale. În această privință, este necesar să se ia în considerare diferitele abordări ale autorităților fiscale, în funcție de sistemul existent de reducere a impozitului reținut. În cadrul sistemului de reducere la sursă a impozitului reținut, autoritățile fiscale pot obține informații relevante cu privire la investitori și la lanțul de plăți numai după aplicarea reducerii. În schimb, atunci când se aplică un sistem de restituire, este esențial ca autoritățile fiscale să obțină informații adecvate înainte de aplicarea reducerii pentru a aprecia dacă reducerea ar trebui acordată. În ambele sisteme de reducere a impozitului reținut se stabilesc norme privind răspunderea intermediarului financiar în caz de reduceri necuvenite. Prezenta directivă nu limitează capacitatea unui stat membru de a reglementa modalitățile prin care intermediarii financiari certificați recuperează orice cheltuieli suportate în vederea adaptării sau a conformării la obligațiile instituite de prezenta directivă.

(3) Având în vedere aceste diferențe, precum și principiul proporționalității, dispozițiile prezentei directive referitoare la registrele naționale ale intermediarilor financiari certificați și la raportarea informațiilor nu ar trebui să fie obligatorii pentru statele membre care au instituit un sistem cuprinzător de reducere la sursă a impozitului reținut și a căror rată

([1]) Avizul din 28 februarie 2024 (publicat în JO C, C/2024/6762, 26.11.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/C/2024/6762/oj), și Avizul din 14 noiembrie 2024 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial).

([2]) JO C, C/2024/1580, 5.3.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/C/2024/1580/oj.

de capitalizare bursieră se situează sub un anumit prag, astfel cum este definit în prezenta directivă. Obiectivul promovării unor sisteme eficiente și solide de reducere a surplusului de impozit reținut la sursă la nivelul pieței interne ar trebui considerat ca fiind îndeplinit atunci când statele membre care continuă să aplice sistemul lor național de reducere la sursă a impozitului reținut îndeplinesc ambele criterii, astfel cum sunt stabilite în prezenta directivă. În primul rând, criteriul capitalizării bursiere este corelat cu dimensiunea economiei și cu volumul posibil al plăților de dividende. Capitalizarea bursieră scăzută implică volume reduse ale distribuirii de dividende și, prin urmare, un risc mai limitat de abuzuri fiscale. Atunci când un stat membru atinge sau depășește pragul ratei de capitalizare bursieră pentru o anumită perioadă de timp, normele comune ale prezentei directive ar trebui să se aplice și ar trebui să rămână aplicabile, indiferent dacă, în orice moment ulterior, rata sa de capitalizare bursieră scade sub respectivul prag. În al doilea rând, sistemele cuprinzătoare de reducere la sursă a impozitului reținut care permit aplicarea cotei de impozitare corespunzătoare în momentul plății într-un mod simplu și eficient ar trebui considerate echivalente cu sistemul de reducere la sursă a impozitului reținut menționat în prezenta directivă. Respectivele două criterii luate împreună pot asigura accesul efectiv al investitorilor de pe piața internă la proceduri eficiente de reducere a impozitului reținut la sursă în toate statele membre. Pentru statele membre care au o piață bursieră relativ redusă și al căror sistem național de reducere la sursă a impozitului reținut este suficient de eficient, cerința de a modifica sistemele respective nu ar fi considerată proporțională. În plus, întrucât normele comune ale prezentei directive ar acoperi aproape în întregime piața internă, s-ar realiza un nivel adecvat de convergență.

(4) Prezenta directivă armonizează accesul investitorilor din toate statele membre la sisteme de reducere a impozitului reținut prevăzând un sistem comun de reducere la sursă a impozitului reținut și un sistem comun de restituire rapidă, lăsând în continuare statelor membre posibilitatea de a-și menține sistemele naționale de reducere la sursă a impozitului reținut, în anumite condiții și ținând seama de diferențele de dezvoltare a economiilor statelor membre, și asigurând totodată accesul, în statele membre, la sisteme de reducere a impozitului reținut. În orice caz, în funcție de criteriile de evaluare a riscurilor, statele membre în cauză care consideră oportun, de exemplu, să își consolideze instrumentele de combatere a fraudei fiscale și a abuzurilor fiscale pot aplica instrumentele prevăzute în prezenta directivă.

(5) Pentru a fi considerat cuprinzător, un sistem național de reducere la sursă a impozitului reținut ar trebui să aibă o serie de caracteristici esențiale specifice, astfel cum sunt prevăzute în prezenta directivă. Sistemul ar trebui să ofere acces larg persoanelor fizice sau entităților care au dreptul la o astfel de reducere a impozitului reținut și să acorde reduceri ale impozitului reținut în cazul în care contribuabilul are un astfel de drept, cu excepția cazului în care nu sunt raportate informațiile solicitate de statul membru. În principiu, nu ar trebui să se solicite informații suplimentare față de cele menționate la articolul 12, 13 sau 15. Sistemul național de reducere la sursă a impozitului reținut ar trebui să ofere acces atât pentru investițiile directe, cât și pentru cele indirecte și nu ar trebui să includă alte obstacole decât cele prevăzute la articolul 11 alineatul (2). Prin urmare, ar trebui nu numai ca sistemul național de reducere la sursă a impozitului reținut să ofere posibilitatea legală de reducere a impozitului reținut, ci și ca o astfel de reducere să fie acordată *de facto* în cazurile în care contribuabilul are dreptul la ea. Sistemul național de reducere la sursă a impozitului reținut nu ar trebui să impună o obligație suplimentară de tipul unui sistem paralel de raportare. Statul membru ar trebui să stabilească norme privind răspunderea pentru pierderile de venituri din impozitul reținut la sursă și sancțiuni aplicabile în cazul încălcării dispozițiilor naționale referitoare la respectivul sistem de reducere la sursă a impozitului reținut. În ceea ce privește condiția referitoare la rata de capitalizare bursieră, Autoritatea Europeană pentru Valori Mobiliare și Piețe (ESMA) ar trebui să furnizeze datele necesare prevăzute de standardele tehnice de reglementare. În cazul în care un stat membru nu îndeplinește sau nu mai îndeplinește cel puțin una dintre cele două condiții privind sistemul cuprinzător de reducere la sursă a impozitului reținut și pragul ratei de capitalizare bursieră, statul membru respectiv ar trebui să transpună în legislația națională toate dispozițiile prezentei directive.

(6) Pentru a asigura o abordare proporțională, prezenta directivă ar trebui să acopere procedurile de reducere a surplusului de impozit reținut la sursă doar în statele membre care percep cote diferite pentru impozitele reținute la sursă pe dividende în numerar sau în acțiuni, în funcție de rezidența fiscală specifică a investitorului. În aceste cazuri, statele membre trebuie să acorde o reducere a impozitului reținut dacă s-a aplicat o cotă de impozitare mai mare într-o situație în care este aplicabilă o cotă mai mică. Statele membre ar trebui să aibă, de asemenea, posibilitatea de a pune în aplicare proceduri similare în ceea ce privește plățile de dobânzi către nerezidenți pentru obligațiunile cotate la bursă, pentru a îmbunătăți eficiența procedurii relevante de reducere a impozitului reținut și pentru a asigura un nivel mai ridicat de respectare a obligațiilor de către contribuabili. Statele membre care nu au nevoie de proceduri de reducere în ceea ce privește surplusul de impozit reținut la sursă pe dividende și dobânzi, după caz, nu sunt vizate de procedurile menționate în prezenta directivă. În cazul în care este necesară o reducere a surplusului de impozit reținut la sursă și pentru a se asigura un acces comun la reducerea surplusului de impozit reținut la sursă, prezenta directivă ar trebui să prevadă un sistem comun de reducere la sursă a impozitului reținut și un sistem de restituire rapidă care să fie puse în aplicare de statele membre.

(7) Având în vedere că investitorii ar putea fi situați în orice stat membru, normele privind un certificat comun și digital de rezidență fiscală (eCRF) ar trebui să se aplice în toate statele membre. Pentru a se asigura că toți contribuabilii din Uniune au acces la o dovadă comună, adecvată și efectivă a rezidenței lor fiscale, statele membre ar trebui să utilizeze proceduri automatizate pentru emiterea certificatelor de rezidență fiscală în scopul aplicării unui sistem de reducere la sursă a impozitului reținut, a unui sistem cuprinzător de reducere la sursă a impozitului reținut, a unui sistem de restituire rapidă sau a unui sistem standard de restituire pentru a obține reducerea surplusului de impozit reținut la

sursă pentru dividendele plătite pentru acțiuni cotate la bursă sau pentru dobânda plătită pentru obligațiuni cotate la bursă, dacă este cazul. În plus, eCRF ar trebui să fie emise în același format digital ușor de recunoscut și de acceptat și cu același conținut.

(8) Pentru a asigura o eficiență sporită, eCRF ar trebui să acopere o perioadă cât mai lungă din anul calendaristic sau din anul fiscal, de exemplu, în cazul unui an fiscal care nu se suprapune cu anul calendaristic sau al unui an fiscal mai lung decât un an calendaristic, pentru care este emis și ar trebui să rămână valabil în scopul certificării rezidenței fiscale pe perioada acoperită. Statele membre emitente ar trebui să fie în măsură să invalideze integral sau parțial un eCRF dacă autoritățile fiscale au dovezi potrivit cărora contribuabilul nu este rezident al statului membru emitent pentru întreaga perioadă acoperită sau pentru o parte a acesteia. Pentru a permite identificarea în mod eficace a entităților din Uniune, eCRF ar trebui să includă codul de identificare fiscală sau, în lipsa acestuia, și anume în cazul în care statul membru în cauză nu emite astfel de coduri pentru contribuabilii săi, un echivalent funcțional în scopuri fiscale. În plus, în cazul în care autoritatea emitentă a eCRF deține astfel de date, eCRF ar trebui să includă identificatorul unic european (EUID) sau identificatorul entității juridice (LEI) sau orice număr de înregistrare a entității juridice care este valabil pentru întreaga perioadă acoperită. În plus, în cazul în care nu există un cod de identificare fiscală pentru o persoană fizică deoarece statul membru de rezidență nu emite astfel de coduri pentru contribuabilii săi, ar trebui să fie posibilă, de asemenea, utilizarea unui echivalent funcțional în scopuri fiscale. Identificatorii utilizați ar trebui să fie valabili pentru întreaga perioadă acoperită.

(9) Dacă este cazul, eCRF ar trebui să conțină o trimitere la convenția de evitare a dublei impuneri în temeiul căreia un contribuabil solicită să fie considerat rezident fiscal. Pentru ca eCRF să fie recunoscut de statul membru de origine drept dovadă a rezidenței fiscale valabilă, în cazul în care se solicită reducerea surplusului de impozit reținut la sursă în temeiul dispozițiilor unei convenții pentru evitarea dublei impuneri, este esențial ca eCRF să includă o trimitere la convenția pentru evitarea dublei impuneri aplicabilă. Autoritatea emitentă ar trebui să poată face trimitere pe un anumit eCRF la mai multe convenții de evitare a dublei impuneri aplicabile. Deși este destinat în principal punerii în aplicare a procedurilor privind reținerea impozitului la sursă, eCRF ar putea avea de asemenea un domeniu de aplicare mai larg și ar putea servi la dovedirea rezidenței fiscale și în afara procedurilor de reținere a impozitului la sursă. În scopul procedurilor de reducere a impozitului reținut la sursă, eCRF nu ar trebui să includă nicio altă informație. Se intenționează ca eCRF să fie emis doar o singură dată în cursul unui an calendaristic sau o singură dată în cursul unui an fiscal, chiar și atunci când un contribuabil investește în mai multe rânduri în aceleași state membre de origine, atât timp cât rezidența fiscală a contribuabilului rămâne aceeași.

(10) Pentru a îndeplini obiectivul de reducere mai eficientă a surplusului de impozit reținut la sursă, ar trebui ca în întreaga Uniune să fie puse în aplicare proceduri comune care să permită obținerea rapidă de informații clare și securizate cu privire la identitatea investitorilor, în special în cazul bazelor largi de investitori, adică în ceea ce privește investițiile în titluri de valoare cotate la bursă, atunci când identificarea investitorilor individuali este dificilă. Aceste proceduri ar trebui, de asemenea, să permită aplicarea cotei de impozitare corespunzătoare la momentul plății (reducerea la sursă a impozitului reținut) sau o restituire rapidă a oricărui surplus de impozit plătit. Având în vedere că investițiile transfrontaliere implică, de obicei, un lanț de plăți efectuate de intermediari financiari, procedurile relevante ar trebui să permită, de asemenea, urmărirea și identificarea lanțului de intermediari și, prin urmare, a fluxului de venituri de la emitentul titlului de valoare până la proprietarul înregistrat, precum și a informațiilor cu privire la investitorul subiacent. Cele mai comune tipuri de acorduri de investiții implică, de obicei, o bancă custode sau o altă entitate de investiții, cum ar fi un broker, care deține titlurile de valoare, pe numele său, în contul investitorului subiacent. În cadrul acestor acorduri, investitorul subiacent este cel care ar urma să fie considerat proprietarul înregistrat al titlurilor de valoare. Statele membre care aplică reținerea la sursă a impozitului pe veniturile din titluri de valoare, care prevăd reducerea surplusului de impozit reținut la sursă și care nu dispun de un sistem cuprinzător de reducere la sursă a impozitului reținut sau care au o rată de capitalizare bursieră mai mare sau egală cu pragul stabilit în prezenta directivă ar trebui, prin urmare, să instituie și să administreze un registru național al intermediarilor financiari care au un rol semnificativ în lanțul de plăți. Odată înregistrați, acești intermediari financiari ar trebui să aibă obligația de a raporta informațiile de care dispun cu privire la plățile de dividende sau dobânzi, după caz, pe care le prelucrează. Informațiile solicitate ar trebui să se limiteze la informațiile care sunt esențiale pentru reconstituirea lanțului de plăți și, prin urmare, utile pentru prevenirea riscului de fraudă fiscală sau abuzuri fiscale, în măsura în care aceste informații sunt disponibile intermediarului care efectuează raportarea. Statele membre care aplică reținerea la sursă a impozitului pe dobânzi la cote variabile și care trebuie să instituie proceduri similare de reducere a impozitului reținut sau statele membre care dispun de un sistem cuprinzător de reducere la sursă a impozitului reținut pentru plățile de dividende și care au o rată de capitalizare bursieră sub pragul stabilit în prezenta directivă ar putea lua în considerare, de asemenea, utilizarea registrului național instituit, după caz.

(11) Având în vedere că intermediarii financiari implicați cel mai adesea în lanțurile de plăți aferente titlurilor de valoare sunt instituții mari, astfel cum sunt definite în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului ([3]), precum și depozitari centrali de titluri de valoare care furnizează servicii de agent responsabil cu reținerea impozitului la sursă, aceste entități ar trebui să fie obligate să solicite înregistrarea în registrele naționale ale

([3]) Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 176, 27.6.2013, p. 1).

statelor membre. În cazul în care astfel de entități își desfășoară activitatea prin intermediul uneia sau mai multor sucursale sau al uneia sau mai multor filiale în orice stat membru, acestor entități ar trebui să li se permită să îndeplinească obligația de înregistrare în fiecare stat membru de origine fie ca unic intermediar financiar certificat la nivel de grup, fie la nivel de sucursală sau filială individuală, fie sub forma unei combinații a acestora. Și altor intermediari financiari ar trebui să li se permită să solicite înregistrarea în registrele naționale ale statelor membre, după cum consideră oportun. În ambele situații, în cazul înregistrării obligatorii sau voluntare, intermediarii financiari ar trebui să dispună de flexibilitate pentru a efectua cererea ei înșiși sau pentru a fi reprezentați de un alt intermediar financiar care face parte din același grup și care acționează în numele lor, pentru a reduce la minimum sarcina administrativă și impactul asupra modului în care doresc să fie organizați. Intermediarii financiari ar trebui să solicite înregistrarea prin depunerea unei cereri prin intermediul Portalului european al intermediarilor financiari certificați (denumit în continuare „portalul"), care ar trebui să servească drept punct unic de intrare. Astfel de cereri ar trebui să fie transmise prin intermediul portalului către statele membre relevante. Ulterior, statele membre ar trebui să decidă cu privire la cererile de înregistrare. Prin urmare, portalul ar trebui să servească drept instrument care reflectă deciziile statelor membre cu privire la înregistrarea intermediarilor financiari.

(12) Prezenta directivă ar trebui să prevadă, de asemenea, norme privind cerințele pentru înregistrarea în registrele naționale, precum și norme privind refuzul înregistrării. În cazul în care o cerere de înregistrare este respinsă, intermediarilor financiari ar trebui să li se permită totuși să depună o nouă cerere de înregistrare într-o etapă ulterioară, dacă motivele respingerii au fost soluționate. Odată înregistrați, intermediarii financiari ar trebui considerați „intermediari financiari certificați" în statul membru respectiv și ar trebui să facă obiectul obligațiilor care revin intermediarilor financiari certificați în temeiul prezentei directive. Statele membre ar trebui să actualizeze portalul în ceea ce privește înregistrarea unui intermediar financiar certificat. Prezenta directivă ar trebui, de asemenea, să prevadă norme privind eliminarea intermediarilor financiari certificați din registrul național sau privind refuzarea posibilității acestora de a solicita reducerea impozitului reținut. În cazul în care un stat membru decide să elimine un intermediar financiar certificat din registru, refuză unui intermediar financiar certificat posibilitatea de a solicita o reducere a impozitului reținut sau respinge o cerere de înregistrare, statul membru respectiv ar trebui să actualizeze portalul în consecință. Scopul unor astfel de actualizări este de a permite celorlalte state membre să evalueze măsurile luate, cum ar fi eliminarea sau respingerea, și să ia în considerare respectivele măsuri în contextul oricărei cereri viitoare de înregistrare în propriul lor registru național depuse de același intermediar financiar. Normele naționale ale statului membru în cauză se aplică drepturilor și obligațiilor părților în cauză, inclusiv în ceea ce privește dreptul la o cale de atac, în legătură cu orice decizie luată de un stat membru referitor la înregistrarea și eliminarea din registrul său național.

(13) Pentru a se asigura o mai mare transparență cu privire la identitatea și la situația investitorului beneficiar al plății de dividende sau dobânzi și cu privire la fluxul plăților de la emitent, intermediarii financiari certificați ar trebui să raporteze informații relevante în termene specifice. Prezenta directivă ar trebui să prevadă două opțiuni de raportare: raportarea directă și raportarea indirectă. În cazul raportării directe, un intermediar financiar certificat ar trebui să raporteze direct autorității competente din statul membru de origine. În cazul raportării indirecte, intermediarii financiari certificați ar trebui să furnizeze informațiile de-a lungul lanțului de plăți aferente titlurilor de valoare în ordine secvențială și în funcție de poziția respectivilor intermediari financiari certificați în lanțul de plăți aferente titlurilor de valoare din care fac parte. În final, ar trebui ca informațiile respective să ajungă la agentul responsabil cu reținerea impozitului la sursă sau la un intermediar financiar certificat desemnat, care să raporteze informațiile autorității competente din statul membru de origine. Datele raportate ar trebui să includă informații privind eligibilitatea investitorului în cauză, însă ar trebui să se limiteze la informațiile aflate la dispoziția intermediarului financiar certificat care efectuează raportarea. Intermediarii financiari care nu au obligația de a se înregistra ca intermediari financiari certificați și care nu au optat să se înregistreze ca atare nu ar trebui să aibă obligații de raportare în temeiul prezentei directive. Cu toate acestea, informațiile privind plățile prelucrate de acești intermediari care nu sunt intermediari financiari certificați rămân relevante pentru reconstituirea corespunzătoare a lanțului de plăți înainte de aplicarea sistemelor de reducere a impozitului reținut prevăzute în prezenta directivă.

(14) Pentru a se asigura că nu există lacune în materie de informații în lanțul de plăți și pentru a permite investitorilor să aibă acces la procedurile de reducere a impozitului reținut, prezenta directivă ar trebui să permită unui intermediar financiar certificat, indiferent dacă respectivul intermediar financiar certificat este implicat direct sau nu într-un anumit lanț de plăți, să intre în rolul unui intermediar financiar din cadrul lanțului respectiv. Acest lucru implică faptul că intermediarul financiar certificat are responsabilitățile și își asumă răspunderea în legătură cu raportarea informațiilor și cu sistemul de reducere a impozitului reținut pe care intermediarul financiar le-ar fi avut dacă ar fi fost un intermediar financiar certificat. Datorită acestui acord între intermediarii financiari, autoritățile fiscale ar fi în măsură să obțină toate informațiile relevante și să poată concilia informațiile de la nivelul întregului lanț de plăți în mod eficace, iar investitorii ar putea să aibă acces la sistemul de reducere a impozitului reținut, chiar și în cazurile în care este implicat un intermediar financiar care nici nu este înregistrat într-un stat membru, nici nu are obligații în temeiul prezentei directive.

(15) Prezenta directivă nu ar trebui să împiedice intermediarii financiari certificați să externalizeze sarcini legate de îndeplinirea obligațiilor care le revin în temeiul prezentei directive. Prin urmare, unui intermediar financiar certificat ar trebui să i se permită să recurgă la un terț pentru a îndeplini obligațiile relevante privind procedurile de reținere a impozitului la sursă. În orice caz, obligațiile respective ar trebui să țină în continuare de responsabilitatea intermediarului financiar certificat care și-a externalizat responsabilitățile.

(16) Pentru ca UPC să devină mai eficace și mai competitivă, procedurile de reducere a surplusului de impozit reținut la sursă asupra veniturilor din titluri de valoare ar trebui să fie facilitate și accelerate, în cazul în care intermediarii financiari certificați relevanți au furnizat informații adecvate, inclusiv cu privire la identitatea investitorului. Intermediarii financiari certificați relevanți sunt toți intermediarii financiari certificați din lanțul de plăți aferente titlurilor de valoare care sunt situați între investitor și emitentul titlurilor de valoare și care ar putea fi obligați să furnizeze informații cu privire la plățile efectuate de intermediarii financiari necertificați din lanț. Având în vedere abordările diferite din statele membre, ar trebui să se prevadă două tipuri de proceduri: în primul rând, un sistem de reducere la sursă a impozitului reținut prin care cota de impozitare corespunzătoare este aplicată direct în momentul reținerii la sursă și, în al doilea rând, un sistem de restituire rapidă prin care o cerere de restituire este depusă de intermediarul financiar certificat și este prelucrată de autoritatea fiscală a statului membru de origine într-un termen stabilit, prevăzut de prezenta directivă. Dacă aceste restituiri nu sunt prelucrate în termenul respectiv, ar trebui să se aplice dobânzi de întârziere în cazul în care normele naționale prevăd acest lucru. Statele membre care aplică capitolul III din prezenta directivă ar trebui să poată introduce un sistem de reducere la sursă a impozitului reținut sau un sistem de restituire rapidă ori o combinație a acestora, asigurându-se că cel puțin un sistem este disponibil pentru toți investitorii, în conformitate cu cerințele prezentei directive. Un stat membru care a optat pentru o astfel de combinație ar trebui să poată limita utilizarea unuia dintre sisteme la cazuri specifice, cum ar fi scenariile cu risc scăzut, cu condiția ca celălalt sistem să rămână disponibil pentru toate celelalte cazuri care fac obiectul prezentei directive. Beneficiarii plăților care nu intră în domeniul de aplicare al prezentei directive, cum ar fi dividendele de la societățile cotate la bursă plătite proprietarilor înregistrați care sunt rezidenți fiscali ai statului membru de origine, dividendele de la societăți necotate sau dobânzile în cazurile în care un stat membru nu a optat pentru aplicarea prezentei directive în ceea ce privește plățile de dobânzi, ar putea totuși avea dreptul de a solicita reducerea surplusului de impozit reținut la sursă în temeiul unui sistem național de reducere la sursă a impozitului reținut sau al unui sistem național de restituire aplicabil procedurilor corespunzătoare unor astfel de plăți.

(17) În cazul în care cerințele relevante ale prezentei directive nu sunt îndeplinite pentru plățile care intră în domeniul de aplicare al prezentei directive sau în cazul în care investitorul în cauză dorește acest lucru, statele membre ar trebui să aplice proceduri de reducere a impozitului reținut la sursă pe baza unui sistem național standard de restituire ca soluție de rezervă în locul procedurilor accelerate prevăzute în prezenta directivă. Investitorii care au dreptul la o reducere a impozitului reținut, sau reprezentanții lor autorizați, ar trebui să poată recupera surplusul de impozit reținut la sursă plătit într-un stat membru numai în cazul în care intermediarul financiar certificat nu a utilizat sistemul de reducere la sursă a impozitului reținut sau sistemul de restituire rapidă.

(18) În cazul în care există un risc de fraudă fiscală sau de abuzuri fiscale,statele membre ar trebui să fie în măsură să asigure respectarea unor măsuri antifraudă și să efectueze investigații amănunțite înainte de a prelucra o cerere de restituire rapidă. În acest scop, statele membre ar trebui să aibă dreptul de a respinge o cerere de restituire în anumite condiții. Respectivele condiții ar trebui să includă, printre altele, cazurile în care cerințele cu privire la o astfel de cerere nu sunt îndeplinite sau în care lanțul de plăți nu poate fi reconstituit. Ar trebui, de asemenea, să se poată respinge o cerere de restituire în cazul în care un stat membru decide să inițieze o procedură de verificare sau un audit fiscal bazat pe criterii de evaluare a riscurilor. Ar trebui să se poată efectua respectivele proceduri de verificare sau audituri fiscale în orice caz identificat ca prezentând un risc de fraudă fiscală sau de abuzuri fiscale.

(19) Pentru a proteja sistemele de reducere a surplusului de impozit reținut la sursă, statele membre care administrează un registru național ar trebui, de asemenea, să impună intermediarilor financiari certificați să verifice eligibilitatea investitorilor care doresc să solicite o reducere a impozitului reținut. În special, intermediarii financiari certificați ar trebui să colecteze certificatul de rezidență fiscală al investitorului în cauză și o declarație din care să reiasă că investitorul respectiv are dreptul la reducerea impozitului reținut la sursă în temeiul normelor naționale ale statului membru de origine sau în temeiul unei convenții de evitare a dublei impuneri și, dacă statul membru de origine impune acest lucru, o declarație că investitorul respectiv este beneficiarul real în ceea ce privește plata de dividende sau dobânzi în conformitate cu normele naționale ale statului membru de origine sau în conformitate cu o convenție de evitare a dublei impuneri, astfel cum se menționează în comentariul la articolul 10 sau la articolul 11 din Convenția-model OCDE pentru evitarea dublei impuneri cu privire la impozitele pe venit și pe capital. Așadar, statele membre de origine ar trebui să aibă opțiunea de a solicita o declarație privind beneficiarul real.

(20) Intermediarii financiari certificați ar trebui să aibă obligația de a verifica cota impozitului reținut la sursă aplicabilă pe baza situației specifice a investitorului și de a indica dacă au cunoștință de existența unui acord financiar care implică titluri de valoare suport ce nu a fost decontat, nu a expirat sau nu a fost reziliat în alt mod înainte de data ex-dividend. În acest context, obligația ar trebui înțeleasă în sensul că intermediarul financiar certificat cel mai apropiat de investitor, clientul său, ar trebui să ia măsuri rezonabile pentru a efectua astfel de verificări cu

bună-credință. De exemplu, intermediarii financiari certificați ar trebui să verifice dacă informațiile din eCRF ori echivalentul său sau informațiile din declarația investitorului nu contrazic informațiile colectate de respectivii intermediari financiari certificați cu privire la clienții lor în cursul normal al activității lor. Astfel de informații includ informațiile privind contul investitorului și alte informații pe care este posibil să le fi colectat ca urmare a respectării normelor aplicabile privind cunoașterea clientelei. Prin urmare, intermediarii financiari certificați nu ar trebui să fie obligați să efectueze verificări suplimentare sau să solicite și să colecteze informații suplimentare de la clientul lor. În plus, investitorul ar trebui să aibă obligația de a informa intermediarul financiar cu privire la orice modificare a situației sale relevante. Statele membre ar trebui să poată permite îndeplinirea anuală a cerințelor privind diligența necesară, cu excepția cazului în care intermediarul financiar certificat știe sau ar trebui să știe că a intervenit o modificare a circumstanțelor sau că informațiile sunt incorecte sau nefiabile.

(21) Aplicarea procedurilor de reducere a impozitului reținut la sursă în temeiul prezentei directive este supusă condiției ca proprietarul înregistrat, care este fie o persoană fizică, fie o entitate, și care este eligibil să primească dividende sau dobânzi în calitate de deținător de titluri de valoare, să fie, de asemenea, persoana care are dreptul la reducerea impozitului reținut la sursă în conformitate cu normele naționale ale statului membru de origine sau cu o convenție de evitare a dublei impuneri, după caz. În cazul în care proprietarul înregistrat are, de asemenea, dreptul la reducerea impozitului reținut, ar trebui să se aplice numai dispozițiile privind investițiile directe. Cu toate acestea, în situațiile în care proprietarul înregistrat și persoana care are dreptul la reducerea impozitului reținut sunt diferiți, ar trebui să se aplice dispozițiile privind investițiile indirecte. Dispozițiile privind investițiile indirecte asigură reducerea impozitului reținut în cazurile în care anumite organisme de plasament colectiv (OPC) sau investitorii acestora ar putea avea dreptul la reducerea impozitului reținut, dar nu sunt proprietarul înregistrat, deoarece titlurile de valoare sunt deținute de o altă persoană juridică sau de un OPC transparent din punct de vedere fiscal. Dispozițiile privind investițiile indirecte asigură accesul investitorilor legitimi la procedurile prevăzute în temeiul prezentei directive. Prin urmare, în interpretarea conceptului de „OPC”, statele membre ar trebui să includă OPC-urile care au dreptul la reducerea surplusului de impozit reținut la sursă în nume propriu, precum și OPC-urile în care investitorii ce dețin capital propriu într-un OPC au dreptul la reducerea impozitului reținut, pe baza normelor naționale ale statului membru de origine sau a unei convenții de evitare a dublei impuneri. Atunci când este implicat în investiții indirecte, intermediarul financiar certificat ar trebui să aibă în continuare obligația de a îndeplini cerințele privind diligența necesară. În plus, intermediarul financiar certificat ar trebui să poată fi tras la răspundere în cazul în care există o pierdere de impozite la buget.

(22) Este recunoscut faptul că se pot utiliza acorduri financiare pentru a transfera proprietatea, în tot sau în parte, asupra unui titlu de valoare sau riscurile de investiție corespunzătoare. De asemenea, au existat cazuri în care astfel de acorduri au fost utilizate în sistemele de arbitraj al dividendelor și de dezmembrare a dividendelor, cum ar fi sistemele *Cum/Ex* și *Cum/Cum*, cu unicul scop de a obține restituiri în cazurile în care nu existau drepturi la restituire sau de a majora valoarea restituirii la care un investitor avea dreptul. Acorduri precum contractele futures, tranzacțiile de răscumpărare, darea cu împrumut de titluri de valoare și luarea cu împrumut de titluri de valoare, tranzacțiile de cumpărare-revânzare (*buy-sell back*) sau tranzacțiile de vânzare-răscumpărare (*sell-buy back*), instrumentele financiare derivate, tranzacțiile de creditare în marjă și contractele pentru diferență ar trebui să poată fi considerate acorduri financiare în cazurile în care implică o disociere temporară sau permanentă între persoana fizică sau entitatea care suportă riscurile economice ale investiției și proprietarul legal al acțiunii sau al drepturilor subiacente. Aceste exemple nu sunt exhaustive.

(23) În plus, în cazul acordurilor financiare, se înțelege că dreptul de proprietate asupra titlurilor de valoare nu este transferat cumpărătorului sau debitorului dacă riscul economic rămâne la vânzătorul sau creditorul titlurilor de valoare prin orice tranzacții juridice, cum ar fi darea cu împrumut de titluri de valoare, opțiunile sau contractele futures. Orice acord în temeiul căruia dividendele sunt compensate între părțile în cauză ar trebui să poată fi considerat un acord financiar. Părților în cauză nu li se oferă întotdeauna compensații în numerar, ci li se pot oferi compensații și în moduri mai indirecte, de exemplu prin diferențele de preț ale titlurilor de valoare sau ale instrumentelor financiare derivate. Autoritățile fiscale au nevoie de informații privind acordurile financiare pentru a combate frauda fiscală și abuzurile fiscale. În cazul în care aceste informații sunt raportate în mod direct, ele ar trebui să fie solicitate numai intermediarilor financiari certificați care, datorită poziției lor în cadrul lanțului, ar fi putut fi direct angajați în acordul financiar relevant, acesta fiind cazul intermediarilor financiari certificați care solicită reducerea impozitului reținut. În cazul în care aceste informații sunt raportate în mod direct, informațiile privind acordurile financiare ar trebui să fie raportate de intermediarul financiar certificat al proprietarului înregistrat. În astfel de cazuri, informațiile ar trebui să fie raportate de-a lungul lanțului de plăți aferente titlurilor de valoare în ordine secvențială, astfel încât să ajungă în cele din urmă la agentul responsabil cu reținerea impozitului la sursă sau la un intermediar financiar certificat desemnat. Aceasta înseamnă că alți intermediari financiari certificați care efectuează raportarea trebuie să transmită informațiile privind respectivele acorduri financiare agentului responsabil cu reținerea impozitului la sursă sau unui intermediar financiar certificat desemnat, chiar dacă respectivii intermediari financiari certificați care efectuează raportarea nu sunt angajați direct în acordurile financiare în cauză. Raportarea privind acordurile financiare nu ar trebui să fie obligatorie în cazul obligațiunilor și al plăților de dobânzi.

(24) Statele membre ar trebui să poată restricționa utilizarea sistemului de reducere la sursă a impozitului reținut sau a sistemului de restituire rapidă în cazurile în care acestea prezintă un risc ridicat de fraudă fiscală sau abuzuri fiscale. Prin urmare, este oportun să se stabilească o listă a acestor cazuri, în care statele membre au posibilitatea de

a exclude cererile de reducere a impozitului reținut și de a efectua verificări suplimentare. Pentru a ține seama de diferențele existente în ceea ce privește sistemele juridice naționale și, în special, evaluările riscurilor fiscale, întocmirea unei astfel de liste nu ar trebui să fie obligatorie, iar statele membre ar trebui să aibă libertatea de a stabili care dintre aceste cazuri ar trebui să facă obiectul sistemului standard de restituire. Statele membre ar trebui să se asigure că normele naționale de transpunere a prezentei directive nu permit ca în cazurile pe care statele membre le consideră ca prezentând un risc ridicat să se aplice o reducere la sursă a impozitului reținut sau o restituire rapidă. Astfel de măsuri ar spori capacitatea autorităților fiscale de a combate sistemele abuzive, dându-le posibilitatea să efectueze verificări suplimentare pentru a stabili dacă cererile de reducere a impozitului reținut sunt justificate și trebuie aprobate. O astfel de măsură constă într-un prag referitor la valoarea brută a dividendelor. Respectivul prag ar trebui calculat per proprietar înregistrat sau per investitor care are dreptul la reducerea surplusului de impozit reținut la sursă în cazul în care proprietarul înregistrat este un organism de plasament colectiv sau o persoană juridică desemnată de un astfel de organism. Respectivul prag nu ar trebui să se aplice în cazurile în care un organism de plasament colectiv stabilit și reglementat în Uniune, sau care are un administrator stabilit și reglementat în Uniune, un sistem legal de pensii al unui stat membru sau o instituție pentru furnizarea de pensii ocupaționale înregistrată sau autorizată într-un stat membru în conformitate cu articolul 9 alineatul (1) din Directiva (UE) 2016/2341 a Parlamentului European și a Consiliului ([4]) are dreptul la reducerea impozitului reținut. Respectivele organisme, sisteme și instituții sunt puternic reglementate și fac obiectul supravegherii de către autoritățile naționale competente și al unor proceduri interne de control solide. O astfel de reglementare și supraveghere asigură respectarea normelor relevante și reduce la minimum riscul de fraudă fiscală și abuzuri fiscale.

(25) Cu toate acestea, există cazuri în care contribuabilii ar putea solicita să li se aplice cota redusă a impozitului reținut la sursă pe baza actelor juridice ale Uniunii puse în aplicare de normele naționale. În principiu, acesta ar fi cazul atunci când normele naționale garantează că libertatea de stabilire sau libera circulație a capitalurilor se acordă în egală măsură în situații cu caracter național și în situații comparabile care nu au caracter național sau în cazul transpunerii unei directive. Aceste cazuri pot necesita verificări, în special pentru a se evalua comparabilitatea situațiilor și aplicabilitatea dreptului intern în cazurile transfrontaliere. În cazul în care se impune efectuarea unor astfel de verificări, statele membre ar trebui să aibă posibilitatea de a trata respectivele cazuri în cadrul sistemului lor național existent de reducere la sursă a impozitului reținut, conducând astfel la reducerea surplusului de impozit reținut la sursă în modul cel mai rapid și mai sigur.

(26) Având în vedere rolul important al intermediarilor financiari certificați în raportarea unor informații complete și corecte care servesc drept bază pentru reducerea sau restituirea impozitului reținut la sursă, este oportun ca normele naționale ale statelor membre să cuprindă cel puțin normele în temeiul cărora intermediarii financiari certificați pot fi considerați răspunzători pentru pierderea integrală sau parțială de venituri din impozitul reținut la sursă, suferită ca urmare a nerespectării totale sau parțiale de către aceștia a principalelor obligații prevăzute în prezenta directivă. Statele membre ar trebui să aibă posibilitatea de a stabili în normele lor naționale răspunderea obiectivă și în solidar pentru intermediarii financiari certificați care solicită reducerea impozitului reținut. În plus, normele naționale ale statelor membre ar trebui să reglementeze în continuare pe deplin și alte aspecte ale răspunderii, printre care aspecte legate de agenții responsabili cu reținerea impozitului la sursă care acționează în solidar și care nu acționează în calitate de intermediari financiari certificați, precum și aspecte legate de răspunderea directă sau indirectă a proprietarilor înregistrați și a investitorilor care prezintă informații incomplete sau incorecte intermediarilor financiari certificați. Prezenta directivă nu stabilește norme privind răspunderea în ceea ce privește sistemul standard de restituire.

(27) Pentru a asigura eficacitatea normelor aplicabile, statele membre ar trebui să stabilească norme privind sancțiunile aplicabile în cazurile de încălcare a dispozițiilor naționale adoptate în temeiul prezentei directive. Respectivele sancțiuni ar trebui să fie efective, proporționale și disuasive.

(28) Transpunerea corespunzătoare a prezentei directive în fiecare stat membru în cauză este esențială pentru promovarea UPC în ansamblu, precum și pentru protejarea veniturilor din impozite ale statelor membre. Prin urmare, statele membre ar trebui să comunice periodic Comisiei informații statistice privind punerea în aplicare și asigurarea respectării pe teritoriul lor a măsurilor naționale adoptate în temeiul prezentei directive. Comisia ar trebui să pregătească o evaluare pe baza informațiilor furnizate de statele membre și a altor date disponibile pentru a evalua eficacitatea normelor aplicabile. În acest context, Comisia ar trebui să ia în considerare necesitatea actualizării normelor introduse de prezenta directivă.

(29) În vederea asigurării unor condiții uniforme de punere în aplicare a prezentei directive, în special în ceea ce privește certificatul digital de rezidență fiscală, portalul, raportarea efectuată de intermediarii financiari, declarația proprietarului înregistrat și cererea de reducere a impozitului reținut în temeiul prezentei directive, Comisiei ar trebui

([4]) Directiva (UE) 2016/2341 a Parlamentului European și a Consiliului din 14 decembrie 2016 privind activitățile și supravegherea instituțiilor pentru furnizarea de pensii ocupaționale (IORP) (JO L 354, 23.12.2016, p. 37).

să îi fie conferite competențe de executare pentru a adopta formulare standard cu un număr limitat de componente, inclusiv regimul lingvistic. Respectivele competențe ar trebui să fie exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului ([5]).

(30) Orice prelucrare de date cu caracter personal efectuată în cadrul prezentei directive ar trebui să respecte Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului ([6]). Operațiunile de prelucrare a datelor prevăzute în prezenta directivă au obiectivul de a servi unui interes public general, și anume în materie fiscală, și au ca obiective suplimentare combaterea fraudei fiscale, a evaziunii fiscale și a evitării obligațiilor fiscale, protejarea veniturilor din impozite și promovarea unei impozitări echitabile, ceea ce consolidează oportunitățile de incluziune socială, politică și economică în statele membre. Prin urmare, în scopul aplicării corecte a prezentei directive și pentru a proteja aceste obiective de interes public general, statele membre ar trebui să aibă posibilitatea de a restrânge domeniul de aplicare al anumitor drepturi ale persoanelor vizate prevăzute în Regulamentul (UE) 2016/679. Cu toate acestea, restricțiile respective nu ar trebui să depășească ceea ce este strict necesar pentru realizarea obiectivelor respective. În ceea ce privește informațiile suplimentare care ar putea fi solicitate în temeiul prezentei directive pentru a dovedi rezidența fiscală a contribuabilului, colectarea unor astfel de informații referitoare la o persoană fizică ar trebui înțeleasă ca fiind limitată la identificarea persoanei fizice.

(31) Întrucât obiectivul prezentei directive nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către statele membre, dar, având în vedere caracterul transfrontalier al tranzacțiilor în cauză și necesitatea de a reduce costurile de asigurare a conformității pe piața internă în ansamblu, acesta poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este prevăzut la articolul respectiv, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivului respectiv.

(32) Autoritatea Europeană pentru Protecția Datelor a fost consultată în conformitate cu articolul 42 alineatul (1) din Regulamentul (UE) 2018/1725 al Parlamentului European și al Consiliului ([7]) și a emis un aviz la 8 august 2023,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Articolul 1

Obiect

Prezenta directivă stabilește norme privind:

(a) emiterea unui certificat digital de rezidență fiscală de către statele membre; și

(b) procedura de reducere a oricărui surplus de impozit reținut la sursă care poate fi perceput de către un stat membru pentru dividendele provenite din acțiuni cotate la bursă și, după caz, pentru dobânzile aferente obligațiunilor cotate la bursă plătite proprietarilor înregistrați care sunt rezidenți fiscali în afara statului membru respectiv.

Articolul 2

Domeniu de aplicare

(1) Capitolele I și IV se aplică tuturor statelor membre. Capitolul II se aplică tuturor statelor membre în ceea ce privește toate persoanele fizice și entitățile care au rezidența fiscală în jurisdicția lor.

([5]) Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13).

([6]) Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor) (JO L 119, 4.5.2016, p. 1).

([7]) Regulamentul (UE) 2018/1725 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 octombrie 2018 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile, organele, oficiile și agențiile Uniunii și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 45/2001 și a Deciziei nr. 1247/2002/CE (JO L 295, 21.11.2018, p. 39).

(2) Capitolul III devine aplicabil tuturor statelor membre care prevăd reducerea surplusului de impozit reținut la sursă pentru dividendele plătite pentru acțiuni cotate la bursă emise de o entitate care este rezidentă fiscal în jurisdicția lor, dacă:

(a) acestea nu dispun de un sistem cuprinzător de reducere la sursă a impozitului reținut aplicabil surplusului de impozit reținut la sursă; sau

(b) rata lor de capitalizare bursieră, astfel cum este prevăzută în cele mai recente patru publicații ale Autorității Europene pentru Valori Mobiliare și Piețe (ESMA) disponibile la 31 decembrie 2028, este mai mare sau egală cu 1,5 % pentru fiecare dintre cei patru ani consecutivi

(3) Un stat membru care dispune de un sistem cuprinzător de reducere la sursă a impozitului reținut aplicabil surplusului de impozit reținut la sursă pentru dividendele plătite pentru acțiuni cotate la bursă emise de un rezident din jurisdicția sa poate opta pentru aplicarea capitolului III dacă rata sa de capitalizare bursieră, astfel cum este prevăzută în cele mai recente patru publicații ale ESMA disponibile la 31 decembrie 2028, este mai mică de 1,5 % pentru cel puțin unul dintre cei patru ani consecutivi.

(4) Un stat membru aplică dispozițiile capitolului III în termen de cinci ani de la cea de a patra publicare consecutivă a datelor de către ESMA care arată că rata de capitalizare bursieră a respectivului stat membru a atins sau a depășit 1,5 % în cursul fiecăruia dintre cei patru ani consecutivi.

(5) Un stat membru care prevede reducerea surplusului de impozit reținut la sursă pentru dobânzile plătite pentru obligațiuni cotate la bursă emise de un rezident din jurisdicția sa poate aplica dispozițiile capitolului III.

(6) Odată ce capitolul III devine aplicabil oricărui stat membru în temeiul alineatului (2) sau (4) de la prezentul articol, acesta rămâne aplicabil statului membru respectiv, indiferent dacă condițiile care au declanșat aplicarea acestuia continuă să fie îndeplinite sau nu.

În cazul în care un stat membru optează pentru aplicarea capitolului III în temeiul alineatului (3) de la prezentul articol, exercitarea respectivei opțiuni este irevocabilă.

Articolul 3

Definiții

(1) În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

1. „surplus de impozit reținut la sursă” înseamnă diferența dintre cuantumul impozitului reținut la sursă perceput de un stat membru pentru plățile către deținătorii nerezidenți de dividende sau dobânzi din titluri de valoare prin aplicarea cotei naționale generale și cuantumul mai mic al impozitului reținut la sursă aplicabil de statul membru respectiv acelorași dividende sau dobânzi în conformitate cu o convenție de evitare a dublei impuneri sau cu normele naționale specifice, după caz;

2. „acțiune cotată la bursă” înseamnă o acțiune admisă la tranzacționare pe o piață reglementată sau tranzacționată în cadrul unui sistem multilateral de tranzacționare;

3. „obligațiune cotată la bursă” înseamnă o obligațiune admisă la tranzacționare pe o piață reglementată sau tranzacționată în cadrul unui sistem multilateral de tranzacționare sau în cadrul unui sistem organizat de tranzacționare;

4. „intermediar financiar” înseamnă oricare dintre următoarele care fac parte din lanțul de plăți aferente titlurilor de valoare dintre entitatea emitentă de titluri de valoare și proprietarul înregistrat care primește plăți pentru astfel de titluri de valoare:

   (a) un depozitar central de titluri de valoare, astfel cum este definit la articolul 2 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 909/2014 al Parlamentului European și al Consiliului ([8]);

   (b) o instituție de credit, astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

   (c) o firmă de investiții;

   (d) o sucursală a oricăreia dintre entitățile menționate la litera (a), (b) sau (c); sau

([8]) Regulamentul (UE) nr. 909/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 iulie 2014 privind îmbunătățirea decontării titlurilor de valoare în Uniunea Europeană și privind depozitarii centrali de titluri de valoare și de modificare a Directivelor 98/26/CE și 2014/65/UE și a Regulamentului (UE) nr. 236/2012 (JO L 257, 28.8.2014, p. 1).

(e) o persoană juridică dintr-o țară terță care a fost autorizată în temeiul legislației comparabile a unei țări terțe de rezidență să furnizeze servicii comparabile cu cele furnizate de oricare dintre entitățile menționate la litera (a), (b) sau (c) sau de o sucursală a unei astfel de persoane juridice dintr-o țară terță;

5. „intermediar financiar certificat" înseamnă un intermediar financiar înregistrat într-un registru național, astfel cum este menționat la articolul 5;

6. „entitate" înseamnă o persoană juridică sau o construcție juridică, inclusiv o corporație, un parteneriat, un trust sau o fundație;

7. „organism de plasament colectiv" înseamnă un OPCVM, un FIA din UE sau un fond de investiții alternativ gestionat de un AFIA din UE sau orice alt organism de plasament colectiv care, în temeiul normelor naționale ale statului membru de origine sau al unei convenții de evitare a dublei impuneri, are dreptul la reducerea surplusului de impozit reținut la sursă ori un organism de plasament colectiv ai cărui investitori subiacenți au dreptul la o astfel de reducere care poate fi solicitată în numele lor, cu excepția organismelor de plasament colectiv care sunt stabilite într-o țară terță care sunt enumerate în anexa I la Concluziile Consiliului privind lista UE revizuită a jurisdicțiilor necooperante în scopuri fiscale sau în tabelul I din anexa la Regulamentul delegat (UE) 2016/1675 al Comisiei ([9]) sau a organismelor de plasament colectiv al căror administrator sau depozitar este stabilit într-o astfel de țară terță;

8. „instituție pentru furnizarea de pensii ocupaționale" înseamnă o instituție pentru furnizarea de pensii ocupaționale astfel cum este definită la articolul 6 punctul 1 din Directiva (UE) 2016/2341;

9. „EUID" înseamnă identificatorul unic european astfel cum este menționat la articolul 16 din Directiva (UE) 2017/1132 a Parlamentului European și a Consiliului ([10]);

10. „cod de identificare fiscală" sau „CIF" înseamnă identificatorul unic în scopuri fiscale al unui proprietar înregistrat într-un stat membru;

11. „procedură de reducere a impozitului reținut la sursă" înseamnă o procedură prin care un proprietar înregistrat care primește dividende sau dobânzi din titluri de valoare ce pot face obiectul surplusului de impozit reținut la sursă beneficiază de o reducere sau primește o restituire pentru respectivul surplus de impozit reținut la sursă;

12. „autoritate competentă" înseamnă autoritatea care a fost desemnată de un stat membru în conformitate cu articolul 5 și include orice persoană autorizată în conformitate cu normele naționale de către o astfel de autoritate să acționeze în numele său în sensul prezentei directive;

13. „titlu de valoare" înseamnă o acțiune sau o obligațiune cotată la bursă;

14. „certificate de depozit" înseamnă instrumente financiare care sunt negociabile pe piața de capital a unui stat membru sau a unei țări terțe și care atestă dreptul de proprietate asupra titlurilor de valoare ale unui emitent din Uniune atunci când sunt tranzacționate într-un loc de tranzacționare dintr-un stat membru sau dintr-o țară terță și sunt tranzacționate independent de titlurile de valoare ale emitentului;

15. „instituție mare" înseamnă o instituție mare astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 146 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

16. „grup" înseamnă un grup astfel cum este definit la articolul 2 punctul 12 din Directiva 2002/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului ([11]);

17. „agent responsabil cu reținerea impozitului la sursă" înseamnă o entitate care are responsabilitatea sau a fost autorizată în conformitate cu normele naționale ale statului membru de origine să deducă impozitul reținut la sursă din plata de dividende sau dobânzi aferente titlurilor de valoare și să transfere acest impozit reținut la sursă către autoritatea fiscală a statului membru de origine;

([9]) Regulamentul delegat (UE) 2016/1675 al Comisiei din 14 iulie 2016 de completare a Directivei (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului prin identificarea țărilor terțe cu un grad ridicat de risc care au deficiențe strategice (JO L 254, 20.9.2016, p. 1).

([10]) Directiva (UE) 2017/1132 a Parlamentului European și a Consiliului din 14 iunie 2017 privind anumite aspecte ale dreptului societăților comerciale (JO L 169, 30.6.2017, p. 46).

([11]) Directiva 2002/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2002 privind supravegherea suplimentară a instituțiilor de credit, a întreprinderilor de asigurare și a întreprinderilor de investiții care aparțin unui conglomerat financiar și de modificare a Directivelor 73/239/CEE, 79/267/CEE, 92/49/CEE, 92/96/CEE, 93/6/CEE și 93/22/CEE ale Consiliului și a Directivelor 98/78/CE și 2000/12/CE ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO L 35, 11.2.2003, p. 1).

18. „dată de referință” înseamnă data fixată de emitentul unui titlu de valoare la care se stabilesc identitatea deținătorului respectivului titlu de valoare și drepturile care decurg din acesta, pe baza pozițiilor consolidate înregistrate în registrele intermediarului financiar prin înscriere în cont la încheierea activității;

19. „decontare” înseamnă finalizarea unei tranzacții cu titluri de valoare atunci când aceasta are loc în scopul stingerii obligațiilor părților la tranzacția respectivă prin transferul de fonduri bănești sau titluri de valoare sau ambele, astfel cum este definită la articolul 2 alineatul (1) punctul 7 din Regulamentul (UE) nr. 909/2014;

20. „proprietar înregistrat” înseamnă orice persoană fizică sau entitate care, în calitate de deținător al titlurilor de valoare la data de referință, are dreptul să primească dividende sau dobânzi aferente titlurilor de valoare supuse impozitului reținut la sursă într-un stat membru, fără a aduce atingere ajustărilor tranzacțiilor în curs de decontare care ar putea fi efectuate în conformitate cu normele naționale ale statului membru de origine, și care nu este un intermediar financiar care acționează în contul altora în ceea ce privește respectivele dividende sau dobânzi;

21. „cont de investiții” înseamnă contul sau conturile furnizate de intermediarii financiari proprietarilor înregistrați, prin intermediul cărora sunt deținute sau înregistrate titlurile lor de valoare;

22. „cont de numerar” înseamnă contul sau conturile în care se efectuează plățile aferente titlurilor de valoare deținute sau înregistrate în contul de investiții;

23. „data ex-dividend” înseamnă data de la care acțiunile sunt tranzacționate fără drepturile care decurg din acțiuni, inclusiv dreptul de a participa și de a vota în cadrul unei adunări generale, după caz;

24. „data plății” înseamnă data la care plata dividendului unei acțiuni cotate la bursă sau dobânzii unei obligațiuni cotate la bursă este datorată proprietarului înregistrat;

25. „acord financiar” înseamnă orice acord sau serie de acorduri sau orice obligație contractuală prin care:

    (a) orice parte a dreptului de proprietate asupra acțiunii cotate la bursă pentru care se plătește un dividend este sau ar putea fi transferată, permanent sau temporar, unei părți afiliate sau independente; sau

    (b) dividendul este compensat integral sau parțial între părți afiliate sau independente, în numerar sau sub orice altă formă;

26. „lanț de plăți aferente titlurilor de valoare” înseamnă succesiunea intermediarilor financiari care gestionează plata de dividende sau dobânzi aferente titlurilor de valoare între emitentul titlurilor de valoare și un proprietar înregistrat căruia îi sunt plătite dividende sau dobânzi pentru astfel de titluri de valoare și include brokeri care sunt firme de investiții autorizate în temeiul Directivei 2014/65/UE a Parlamentului European și a Consiliului ([12]) sau care sunt instituții de credit autorizate în temeiul Directivei 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului ([13]), atunci când furnizează unul sau mai multe servicii de investiții sau desfășoară activități de investiții, precum și persoane juridice din țări terțe autorizate în temeiul normelor comparabile dintr-o țară terță de rezidență, atunci când prestează servicii de investiții sau desfășoară activități de investiții;

27. „convenție de evitare a dublei impuneri” înseamnă un acord sau o convenție care se aplică între două sau mai multe jurisdicții și care prevede eliminarea dublei impuneri asupra veniturilor și, după caz, asupra capitalului;

28. „stat membru de origine” înseamnă statul membru în care este rezident emitentul titlului de valoare care plătește dividende sau dobânzi;

29. „sistem de restituire rapidă” înseamnă un sistem prin care se efectuează o plată de dividende sau dobânzi ținând seama de cota generală a impozitului reținut la sursă la nivel național, urmată de o cerere de restituire a surplusului de impozit reținut la sursă în termenul stabilit la articolul 14;

30. „sistem de reducere la sursă a impozitului reținut” înseamnă un sistem prin care cota corespunzătoare a impozitului reținut la sursă, în conformitate cu normele naționale aplicabile sau cu acordurile internaționale, cum ar fi convenția relevantă de evitare a dublei impuneri, se aplică în momentul plății de dividende sau dobânzi;

([12]) Directiva 2014/65/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 privind piețele instrumentelor financiare și de modificare a Directivei 2002/92/CE și a Directivei 2011/61/UE (JO L 173, 12.6.2014, p. 349).

([13]) Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE (JO L 176, 27.6.2013, p. 338).

31. „sistem cuprinzător de reducere la sursă a impozitului reținut” înseamnă un sistem de reducere la sursă a impozitului reținut care este aplicat de un stat membru și îndeplinește toate condițiile următoare:

(a) oferă acces la reducerea impozitului reținut oricărei persoane fizice sau entități care are dreptul la o astfel de reducere în conformitate cu normele naționale ale statului membru de origine sau cu o convenție de evitare a dublei impuneri, după caz;

(b) acordă reducerea impozitului oricărei persoane fizice sau entități prevăzute la litera (a) la data plății, cu excepția cazului în care informațiile solicitate de statul membru care aplică o astfel de reducere nu sunt raportate;

(c) cu excepția circumstanțelor prevăzute la articolul 11 alineatul (2), statul membru nu exclude cererile de reducere a impozitului reținut;

(d) cu excepția circumstanțelor prevăzute la articolul 11 alineatul (2), statul membru nu solicită informații suplimentare și nici nu impune obligații suplimentare față de cele prevăzute la articolele 12, 13 și 15, după caz, persoanei fizice sau entității care are dreptul la reducerea impozitului reținut ori intermediarului financiar, altul decât agentul responsabil cu reținerea impozitului la sursă;

(e) statul membru a stabilit norme privind răspunderea pentru întreaga pierdere a veniturilor din impozitul reținut la sursă sau pentru o parte din această pierdere, pe care o suportă ca urmare a aplicării acestui sistem de reducere la sursă a impozitului reținut; și

(f) statul membru a stabilit norme privind sancțiuni efective, proporționale și disuasive aplicabile în cazul încălcării dispozițiilor naționale referitoare la acest sistem de reducere la sursă a impozitului reținut;

32. „capitalizare bursieră” înseamnă valoarea totală a acțiunilor cotate la bursă ale societăților ale căror acțiuni sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată sau printr-un sistem multilateral de tranzacționare reprezentate într-un stat membru, astfel cum este publicată anual de ESMA;

33. „rată de capitalizare bursieră” înseamnă raportul exprimat ca procent dintre capitalizarea bursieră a unui stat membru la data de 31 decembrie și capitalizarea bursieră globală a Uniunii la aceeași dată, într-un anumit an;

34. „sistem standard de restituire” înseamnă un sistem prin care se efectuează o plată de dividende sau de dobânzi ținând seama de cota generală a impozitului reținut la sursă de la nivel național, urmată de o cerere de restituire a surplusului de impozit reținut la sursă care nu face obiectul procedurii prevăzute la articolul 14;

35. „firmă de investiții” înseamnă o firmă de investiții astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 1 din Directiva 2014/65/UE;

36. „OPCVM” înseamnă un OPCVM astfel cum este definit la articolul 1 alineatul (2) din Directiva 2009/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului ([14]);

37. „FIA din UE” înseamnă un FIA din UE cum este definit la articolul 4 alineatul (1) litera (k) din Directiva 2011/61/UE a Parlamentului European și a Consiliului ([15]);

38. „AFIA din UE” înseamnă AFIA din UE astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) litera (l) din Directiva 2011/61/UE.

(2) În sensul alineatului (1) punctele 2 și 3 de la prezentul articol, „piață reglementată”, „sistem multilateral de tranzacționare” și „sistem organizat de tranzacționare” înseamnă o piață reglementată, un sistem multilateral de tranzacționare și un sistem organizat de tranzacționare astfel cum sunt definite la articolul 4 alineatul (1) punctele 21, 22 și, respectiv, 23 din Directiva 2014/65/UE.

(3) În sensul alineatului (1) punctul 20, statele membre de origine pot considera, în conformitate cu normele lor naționale, că deținătorul certificatelor de depozit este proprietarul înregistrat, în locul deținătorului titlurilor de valoare suport, ca și cum deținătorul certificatelor de depozit ar fi investit direct în respectivele titluri de valoare.

([14]) Directiva 2009/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind organismele de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM) (JO L 302, 17.11.2009, p. 32).

([15]) Directiva 2011/61/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2011 privind administratorii fondurilor de investiții alternative și de modificare a Directivelor 2003/41/CE și 2009/65/CE și a Regulamentelor (CE) nr. 1060/2009 și (UE) nr. 1095/2010 (JO L 174, 1.7.2011, p. 1).

CAPITOLUL II

Certificatul digital de rezidență fiscală

Articolul 4

Certificatul digital de rezidență fiscală (eCRF)

(1) Statele membre prevăd un proces automatizat de emitere a certificatelor digitale de rezidență fiscală (eCRF) către persoanele fizice sau entitățile considerate ca având rezidența fiscală în jurisdicția lor.

(2) Sub rezerva alineatului (4), statele membre emit eCRF, pe baza informațiilor de care autoritatea emitentă are cunoștință la data emiterii, în termen de 14 zile calendaristice de la depunerea unei cereri. eCRF respectă cerințele tehnice prevăzute în anexa I și include următoarele informații:

(a) dacă contribuabilul este o persoană fizică, numele și prenumele, data nașterii și codul de identificare fiscală sau, în lipsa acestuia, orice echivalent funcțional utilizat în scopuri fiscale;

(b) dacă contribuabilul este o entitate, denumirea, codul de identificare fiscală sau, în lipsa acestuia, orice echivalent funcțional utilizat în scopuri fiscale și, dacă este disponibil, identificatorul unic european (EUID) sau identificatorul entității juridice (LEI) sau orice număr de înregistrare a entității juridice care este valabil pentru întreaga perioadă vizată de eCRF;

(c) adresa contribuabilului;

(d) data emiterii eCRF;

(e) perioada de timp acoperită;

(f) autoritatea fiscală care emite eCRF;

(g) una sau mai multe convenții de evitare a dublei impuneri în temeiul căreia (cărora) contribuabilul solicită să fie considerat rezident fiscal în statul membru emitent, după caz;

(h) orice informații suplimentare care sunt necesare pentru a dovedi rezidența fiscală a contribuabilului, în măsura în care eCRF nu urmează să fie utilizat pentru reducerea surplusului de impozit reținut la sursă în Uniune.

(3) eCRF:

(a) acoperă o perioadă care nu depășește anul calendaristic sau anul fiscal pentru care este emis, după cum este aplicabil în statul membru emitent; și

(b) este valabil pentru certificarea rezidenței fiscale pe perioada acoperită, cu excepția cazului în care statul membru care emite eCRF are dovezi că persoana la care se referă eCRF nu are rezidența fiscală în jurisdicția sa pe parcursul întregii perioade respective sau al unei părți a acesteia și statul membru respectiv invalidează integral sau parțial eCRF.

(4) În cazul în care sunt necesare mai mult de 14 zile calendaristice pentru a verifica rezidența fiscală a unui anumit contribuabil, statul membru informează persoana fizică sau entitatea care solicită eCRF cu privire la perioada suplimentară necesară și la motivele întârzierii.

(5) Statele membre recunosc un eCRF emis de un alt stat membru ca dovadă a rezidenței fiscale a unui contribuabil în celălalt stat membru în conformitate cu alineatul (3), fără ca acest lucru să aducă atingere posibilității statelor membre de a dovedi că respectivul contribuabil este rezident fiscal în jurisdicția lor.

(6) Un stat membru ia măsurile corespunzătoare pentru a impune unei persoane fizice sau entități considerate ca având rezidența fiscală în jurisdicția sa să informeze autoritatea fiscală care emite eCRF cu privire la orice modificare care ar putea afecta valabilitatea sau conținutul eCRF.

(7) Statele membre iau măsurile necesare pentru a impune furnizarea unui eCRF în cazul în care este necesară dovada rezidenței fiscale pentru o persoană fizică sau o entitate considerată ca având rezidența fiscală într-un stat membru pentru a putea solicita aplicarea unei reduceri la sursă a impozitului reținut, sau a unei restituiri rapide, pentru a obține reducerea

surplusului de impozit reținut la sursă pentru dividendele plătite pentru acțiuni cotate la bursă sau pentru dobânda plătită pentru obligațiuni cotate la bursă, dacă este cazul, emise de un rezident din jurisdicția lor.

(8) Comisia adoptă acte de punere în aplicare de stabilire a formularelor electronice standard pentru emiterea unui eCRF, inclusiv a regimului lingvistic, precum și a protocoalelor tehnice, inclusiv a standardelor de securitate. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 21.

CAPITOLUL III

Procedura de reducere a impozitului reținut la sursă

Secțiunea 1

Intermediari financiari certificați

Articolul 5

Registrul național al intermediarilor financiari certificați

(1) Statele membre menționate la articolul 2 alineatele (2) și (4) instituie un registru național al intermediarilor financiari certificați.

(2) Statele membre menționate la articolul 2 alineatele (3) și (5) care optează pentru aplicarea capitolului III instituie un registru național al intermediarilor financiari certificați.

(3) Statele membre care instituie un registru național în temeiul alineatului (1) sau (2) desemnează o autoritate competentă responsabilă cu administrarea și actualizarea registrului național respectiv.

(4) Registrele naționale includ următoarele informații privind intermediarii financiari certificați:

(a) numele intermediarului financiar certificat;

(b) data înregistrării intermediarului financiar certificat;

(c) datele de contact și orice site web existent al intermediarului financiar certificat;

(d) EUID sau, în cazul în care intermediarul financiar certificat nu are un EUID, identificatorul entității juridice (LEI) sau orice număr de înregistrare al entității juridice emis de țara sa de rezidență.

(5) În sensul prezentului articol și al articolelor 10-15, statele membre permit unui intermediar financiar certificat să își asume obligațiile și responsabilitățile prevăzute la articolele 10-15 în legătură cu poziția unui intermediar financiar care face parte din lanțul de plăți aferente titlurilor de valoare și nu este un intermediar financiar certificat, dacă intermediarul financiar și intermediarul financiar certificat au convenit acest lucru.

(6) Registrele naționale sunt puse la dispoziția publicului pe Portalul european al intermediarilor financiari certificați menționat la articolul 6 (denumit în continuare „portalul”), prin intermediul unui site web al Comisiei, și sunt actualizate cel puțin o dată pe lună.

(7) Statele membre rămân responsabile pentru orice decizii privind înregistrarea sau respingerea unui intermediar financiar sau privind eliminarea unui intermediar financiar din registrele lor naționale, precum și pentru măsurile impuse intermediarilor financiari.

(8) Orice drepturi și obligații care decurg din decizii precum cele menționate la alineatul (7) sunt aplicabile din momentul notificării efectuate de statul membru corespunzător către intermediarul financiar în cauză.

(9) Comisia nu este în niciun caz răspunzătoare pentru conținutul de pe portal sau pentru neefectuarea schimbului de informații între statele membre cu privire la înregistrarea sau respingerea unui intermediar financiar sau la eliminarea unui intermediar financiar din registrele lor naționale sau la orice măsuri impuse de statele membre intermediarilor financiari.

Articolul 6

Dezvoltarea și exploatarea Portalului european al intermediarilor financiari certificați

(1) Comisia dezvoltă și exploatează Portalul european al intermediarilor financiari certificați (denumit în continuare „portalul") fie prin mijloace proprii, fie prin intermediul unui terț.

(2) În cazul în care decide să dezvolte sau să exploateze portalul prin intermediul unui terț, Comisia alege terțul și execută acordul încheiat cu terțul respectiv în conformitate cu Regulamentul (UE, Euratom) 2018/1046 al Parlamentului European și al Consiliului ([16]).

(3) Portalul servește drept punct de acces electronic pentru ca intermediarii financiari să solicite înregistrarea în registrele naționale ale statelor membre. Portalul permite schimbul de informații între statele membre cu privire la înregistrarea sau respingerea unui intermediar financiar și la eliminarea unui intermediar financiar dintr-un registru național, precum și la măsurile impuse intermediarilor financiari.

(4) Statele membre asigură transmiterea către portal a informațiilor prevăzute la articolele 7, 8 și 9 din prezenta directivă, precum și interoperabilitatea registrelor lor naționale în cadrul acestui portal.

(5) Comisia adoptă acte de punere în aplicare de stabilire a specificațiilor tehnice pentru exploatarea portalului. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 21.

Articolul 7

Cerința de înregistrare ca intermediar financiar certificat

(1) Statele membre care administrează un registru național în conformitate cu articolul 5 impun tuturor instituțiilor mari care gestionează plăți de dividende și, după caz, de dobânzi aferente unor titluri de valoare emise de un rezident din jurisdicția lor, precum și depozitarilor centrali de titluri de valoare menționați la articolul 3 alineatul (1) punctul 4, care sunt agenți responsabili cu reținerea impozitului la sursă pentru respectivele plăți să se înregistreze în registrul lor național.

(2) Statele membre care administrează un registru național în conformitate cu articolul 5 permit, la cerere, înregistrarea în registrul național respectiv a oricărui intermediar financiar care îndeplinește cerințele prevăzute la articolul 8.

Articolul 8

Procedura de înregistrare

(1) Statele membre se asigură că atunci când un intermediar financiar depune o cerere de înregistrare în registrul lor național, respectiva cerere se aprobă în termen de trei luni de la data depunerii, cu condiția ca intermediarul financiar să furnizeze dovezi că acesta îndeplinește toate cerințele următoare:

(a) are reședința fiscală într-un stat membru sau într-o jurisdicție dintr-o țară terță care nu este inclusă în anexa I la Concluziile Consiliului privind lista UE revizuită a jurisdicțiilor necooperante în scopuri fiscale sau în tabelul I din anexa la Regulamentul delegat (UE) 2016/1675;

(b) în cazul în care intermediarul financiar solicitant este o instituție de credit, o firmă de investiții sau un depozitar central de titluri de valoare, acesta deține o autorizație din partea autorității competente relevante din jurisdicția de rezidență fiscală pentru a desfășura activități de custodie, sau, în cazul în care intermediarul financiar solicitant este un depozitar central de titluri de valoare, o autorizație din partea autorității competente relevante din jurisdicția de rezidență fiscală pentru a desfășura astfel de activități; în cazul în care intermediarul financiar solicitant este rezident fiscal într-o jurisdicție dintr-o țară terță și a obținut o astfel de autorizație în temeiul unor norme naționale pe care un stat membru nu le consideră comparabile cu Directiva 2013/36/UE sau cu Directiva 2014/65/UE, după caz, statul membru respectiv poate considera că această cerință nu a fost îndeplinită;

([16]) Regulamentul (UE, Euratom) 2018/1046 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 iulie 2018 privind normele financiare aplicabile bugetului general al Uniunii, de modificare a Regulamentelor (UE) nr. 1296/2013, (UE) nr. 1301/2013, (UE) nr. 1303/2013, (UE) nr. 1304/2013, (UE) nr. 1309/2013, (UE) nr. 1316/2013, (UE) nr. 223/2014, (UE) nr. 283/2014 și a Deciziei nr. 541/2014/UE și de abrogare a Regulamentului (UE, Euratom) nr. 966/2012 (JO L 193, 30.7.2018, p. 1).

(c) o declarație de conformitate cu dispozițiile Directivei (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului ([17]), după caz, sau cu norme comparabile ale unei jurisdicții dintr-o țară terță care nu este inclusă în anexa I la Concluziile Consiliului privind lista UE revizuită a jurisdicțiilor necooperante în scopuri fiscale sau în tabelul I din anexa la Regulamentul delegat (UE) 2016/1675.

(2) Un stat membru permite unui intermediar financiar certificat să acționeze în numele unui alt intermediar financiar care face parte din același grup și să își asume obligația prevăzută la articolul 7 și obligațiile și responsabilitățile prevăzute la articolele 10-15.

(3) În cazul în care intermediarul financiar solicitant este rezident fiscal într-o jurisdicție dintr-o țară terță în care, pentru recuperarea integrală sau parțială a pierderilor de venituri din impozitul reținut la sursă în temeiul articolului 18, nu se aplică nici Directiva 2010/24/UE, nici o convenție care oferă asistență pentru colectarea creanțelor fiscale, statul membru căruia i-a fost prezentată cererea poate solicita garanții suficiente și proporționale pentru a asigura recuperarea unor astfel de pierderi în legătură cu cererile de reducere a impozitului reținut.

(4) Un stat membru poate respinge cererea de înregistrare în cazul în care:

(a) intermediarul financiar în cauză a comis una sau mai multe infracțiuni sau încălcări potrivit normelor naționale ale unui stat membru ori ale unei alte jurisdicții și astfel de infracțiuni sau încălcări au condus la pierderi de venituri din impozitul reținut la sursă; sau

(b) un stat membru sau o altă jurisdicție deschide o anchetă cu privire la posibile fraude fiscale sau abuzuri fiscale în legătură cu intermediarul financiar în cauză care ar putea conduce la pierderi de venituri din impozitul reținut la sursă.

În sensul literei (a), statul membru de origine ia în considerare astfel de infracțiuni sau încălcări numai în măsura în care acestea au fost aduse la cunoștința statului membru respectiv cu cel mult 10 ani înainte de depunerea cererii de înregistrare.

(5) Intermediarii financiari notifică autorității competente a statului membru, fără întârzieri nejustificate, orice modificare a informațiilor furnizate în temeiul alineatului (1) literele (a)-(c).

(6) În cazul în care cererea de înregistrare este respinsă în temeiul alineatului (4), statul membru se asigură că intermediarului financiar i se permite să depună o altă cerere de înregistrare, în cazul în care statul membru a stabilit că circumstanțele care au cauzat respingerea au fost remediate.

Articolul 9

Eliminarea din registrul național

(1) Un stat membru elimină din registrul său național orice intermediar financiar certificat înregistrat în temeiul articolului 7 alineatul (2), în cazul în care intermediarul financiar certificat respectiv:

(a) solicită o astfel de eliminare; sau

(b) nu mai îndeplinește cerințele prevăzute la articolul 8.

(2) Un stat membru poate elimina din registrul său național orice intermediar financiar certificat înregistrat în temeiul articolului 7 alineatul (2):

(a) în cazul în care s-a constatat că intermediarul financiar certificat nu și-a respectat obligațiile care îi revin în temeiul prezentei directive sau al Directivei (UE) 2015/849 sau al unor norme comparabile ale unei țări terțe unde acesta își are rezidența fiscală; sau

(b) în cazul în care s-a constatat că intermediarul financiar certificat a comis una sau mai multe infracțiuni sau încălcări, potrivit normelor naționale ale unui stat membru sau ale unei alte jurisdicții, infracțiuni sau încălcări ce au condus la pierderi de venituri bugetare din impozitul reținut la sursă; sau

(c) în cazul în care un stat membru sau o altă jurisdicție deschide o anchetă legată de intermediarul financiar certificat cu privire la posibile fraude fiscale sau abuzuri fiscale care ar putea conduce la pierderi de venituri bugetare din impozitul reținut la sursă.

([17]) Directiva (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2015 privind prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor sau finanțării terorismului, de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului și de abrogare a Directivei 2005/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului și a Directivei 2006/70/CE a Comisiei (JO L 141, 5.6.2015, p. 73).

În sensul literei (b), statul membru de origine ia în considerare astfel de infracțiuni sau încălcări numai în măsura în care acestea au devenit cunoscute statului membru respectiv cu cel mult 10 ani înainte de eliminarea intermediarului financiar.

(3) Un stat membru poate interzice oricărui intermediar financiar certificat înregistrat în temeiul articolului 7 alineatul (1) să solicite în temeiul prezentei directive reducerea impozitului reținut:

(a) în cazul în care s-a constatat că intermediarul financiar certificat nu și-a respectat obligațiile care îi revin în temeiul prezentei directive sau al Directivei (UE) 2015/849 sau normele comparabile ale unei țări terțe de rezidență fiscală; sau

(b) în cazul în care s-a constatat că intermediarul financiar certificat a comis una sau mai multe infracțiuni sau încălcări, potrivit normelor naționale ale unui stat membru sau ale unei alte jurisdicții, infracțiuni sau încălcări ce au condus la pierderi de venituri bugetare din impozitul reținut la sursă; sau

(c) în cazul în care un stat membru sau o altă jurisdicție deschide o anchetă legată de intermediarul financiar certificat cu privire la posibile fraude fiscale sau abuzuri fiscale care ar putea conduce la pierderi de venituri bugetare din impozitul reținut la sursă.

În sensul literei (b), statul membru de origine ia în considerare astfel de infracțiuni sau încălcări numai în măsura în care acestea au devenit cunoscute statului membru respectiv cu cel mult 10 ani înainte de interdicția de a solicita reducerea impozitului reținut.

În cazul în care un stat membru interzice un intermediar financiar certificat în temeiul prezentului alineat, acesta actualizează fără întârziere informațiile conținute în registrul național în mod corespunzător.

(4) În cazul în care un stat membru elimină un intermediar financiar din registrul național în temeiul alineatului (1) sau (2) sau interzice unui intermediar financiar certificat să solicite reducerea impozitului reținut în temeiul alineatului (3), statul membru se asigură că intermediarul financiar este reînregistrat sau că acestuia i se permite să depună o nouă cerere de reducere a impozitului reținut, dacă statul membru stabilește că situațiile care au cauzat eliminarea sau interdicția au fost remediate.

Secțiunea 2

Raportare

Articolul 10

Obligația de raportare

(1) Statele membre iau măsurile necesare pentru a impune intermediarilor financiari certificați înregistrați în registrul lor național să raporteze autorității lor competente informațiile menționate în secțiunile A-E din anexa II în cursul celei de a doua luni care urmează lunii în care a fost efectuată plata. În cazul în care o instrucțiune de decontare pentru orice parte a unei tranzacții este în curs de realizare, intermediarii financiari certificați indică partea pentru care este în curs decontarea.

(2) În plus față de informațiile menționate la alineatul (1) de la prezentul articol, statele membre pot impune intermediarilor financiari certificați din registrul lor național să raporteze autorității lor competente informațiile menționate în secțiunea F și, după caz, în secțiunea G din anexa II în cursul celei de a doua luni care urmează lunii în care a fost efectuată plata.

(3) Statele membre iau măsurile necesare pentru a impune intermediarilor financiari certificați astfel cum se menționează la articolul 5 alineatul (5) să raporteze autorității lor competente informațiile menționate la alineatul (1) de la prezentul articol și, după caz, la alineatul (2) de la prezentul articol cu privire la orice parte din lanțul de plăți aferente titlurilor de valoare pentru care intermediarul financiar care gestionează plata nu este un intermediar financiar certificat.

(4) În pofida alineatelor (1), (2) și (3), statele membre pot lua măsurile necesare pentru a impune ca raportarea către autoritatea competentă a informațiilor menționate la alineatele respective să fie efectuată numai de agentul responsabil cu reținerea impozitului la sursă sau de un intermediar financiar certificat din lanțul relevant de plăți aferente titlurilor de valoare, numit de autoritatea lor competentă sau desemnat în temeiul normelor naționale. Intermediarii financiari certificați furnizează informațiile respective de-a lungul lanțului de plăți aferente titlurilor de valoare în ordine secvențială și în funcție de poziția intermediarilor financiari certificați respectivi în lanțul de plăți aferente titlurilor de valoare din care fac parte, astfel încât ele să ajungă în cele din urmă la agentul responsabil cu reținerea impozitului la sursă sau la intermediarul financiar certificat în cauză.

(5) Statele membre menționate la articolul 2 alineatul (5) care optează pentru aplicarea capitolului III și administrează un registru național instituit în conformitate cu articolul 5 nu impun raportarea informațiilor menționate în secțiunea E din anexa II.

(6) Comisia adoptă acte de punere în aplicare de stabilire a formularelor electronice standard, inclusiv a regimului lingvistic, și a cerințelor privind canalele de comunicare, pentru raportarea informațiilor menționate în anexa II. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 21.

(7) Statele membre impun intermediarilor financiari certificați din registrul lor național să păstreze timp de 10 ani documentația care stă la baza informațiilor raportate și să ofere acces la orice alte informații necesare pentru aplicarea corectă a normelor privind impozitele reținute la sursă, precum și să șteargă sau să anonimizeze toate datele cu caracter personal incluse în documentația respectivă de îndată ce auditul este finalizat și cel târziu la 10 ani de la raportare.

Secțiunea 3

Sisteme de reducere a impozitului reținut

Articolul 11

Cererea de reducere la sursă a impozitului reținut sau de restituire rapidă

(1) Statele membre de origine impun unui intermediar financiar certificat care administrează contul de investiții al unui proprietar înregistrat care primește dividende distribuite sau dobânzi plătite de un rezident al statului membru de origine să solicite reducerea impozitului reținut în temeiul articolului 13 sau al articolului 14, după caz, în numele proprietarului înregistrat respectiv, dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

(a) proprietarul înregistrat a autorizat intermediarul financiar certificat să solicite în numele său reducerea impozitului reținut; și

(b) intermediarul financiar certificat a verificat și a stabilit eligibilitatea proprietarului înregistrat pentru reducerea impozitului reținut, în conformitate cu articolul 12 sau cu articolul 15, după caz.

(2) În pofida alineatului (1) de la prezentul articol, statele membre pot exclude, total sau parțial, cererile de reducere a impozitului reținut formulate în cadrul sistemelor prevăzute la articolele 13 și 14, dacă intervine oricare dintre următoarele circumstanțe:

(a) dividendul a fost plătit pentru o acțiune cotată la bursă pe care proprietarul înregistrat a achiziționat-o în cadrul unei tranzacții efectuate într-un interval de cinci zile înainte de data ex-dividend;

(b) plata dividendului aferent titlului de valoare suport pentru care se solicită reducerea impozitului reținut este legată de un acord financiar care nu a fost decontat, nu a expirat sau nu a fost reziliat în alt mod înainte de data ex-dividend;

(c) cel puțin unul dintre intermediarii financiari din lanțul de plăți aferente titlurilor de valoare nu este un intermediar financiar certificat și niciun intermediar financiar certificat nu și-a asumat poziția respectivului intermediar financiar în sensul articolului 10 în conformitate cu articolul 5 alineatul (5);

(d) se solicită scutirea de la plata impozitului reținut la sursă;

(e) se solicită o cotă redusă a impozitului reținut la sursă, care nu rezultă din convențiile de evitare a dublei impuneri;

(f) plata de dividende depășește o valoare brută de cel puțin 100 000 EUR per proprietar înregistrat și per dată de plată.

În sensul primului paragraf al literei (f) din prezentul alineat, valoarea plății de dividende se stabilește pe baza valorii brute a dividendelor per investitor care deține capital propriu într-un organism de plasament colectiv în cazul în care investitorul subiacent respectiv are dreptul la reducerea impozitului reținut în temeiul articolului 15 alineatul (2) litera (a) sau (b), după caz.

(3) Alineatul (2) litera (f) nu se aplică în cazul în care oricare dintre următoarele entități are dreptul la reducerea surplusului de impozit reținut la sursă:

(a) un sistem legal de pensii al unui stat membru sau o instituție pentru furnizarea de pensii ocupaționale înregistrată sau autorizată într-un stat membru în conformitate cu articolul 9 alineatul (1) din Directiva (UE) 2016/2341; sau

(b) un organism de plasament colectiv, și anume un OPCVM și instituit în conformitate cu articolul 1 alineatul (1) din Directiva 2009/65/CE, un FIA din UE sau un AFIA din UE.

(4) Alineatul (2) se aplică oricărui acord prin care plata de dividende este divizată sau oricărui organism de plasament colectiv, altul decât cele menționate la alineatul (3) litera (b), care a fost instituit cu unicul scop de a menține plata de dividende sub valoarea menționată la alineatul (2) litera (f).

(5) În pofida alineatului (1), în cazul în care intermediarul financiar care administrează contul de investiții al unui proprietar înregistrat nu este un intermediar financiar certificat, statele membre permit unui intermediar financiar certificat să solicite reducerea impozitului reținut, în temeiul articolului 13 sau al articolului 14, după caz, sub rezerva articolului 5 alineatul (5) și a articolului 10.

(6) Sistemele de reducere a impozitului reținut menționate la articolul 13 și la articolul 14, după caz, nu reduc competențele de control ale statelor membre care le revin în temeiul normelor lor naționale, în legătură cu veniturile impozabile cărora li s-a aplicat reducerea impozitului reținut, și nici nu afectează drepturile de impozitare ale statelor membre.

(7) În cazul în care, înainte de intrarea în vigoare a prezentei directive, un stat membru dispune de un sistem de reducere la sursă a impozitului reținut sau de restituire rapidă sau o combinație a acestora și statul membru respectiv aplică capitolul III în conformitate cu articolul 2, statul membru respectiv asigură conformitatea sistemului respectiv cu capitolul III pentru orice cerere de reducere a impozitului reținut care intră sub incidența prezentei directive, și anume reducerea impozitului reținut legată de dividende provenite din acțiuni cotate la bursă și, în cazul în care statul membru decide să includă și în astfel de dobânzi dobânzile aferente unor obligațiuni cotate la bursă plătite nerezidenților. De asemenea, statele membre pot administra și aplica un sistem național existent de reducere la sursă a impozitului reținut în cazurile menționate la alineatul (2) litera (e) de la prezentul articol în care se efectuează verificări pentru:

(a) a asigura egalitatea de tratament între situațiile interne și cele transfrontaliere, în vederea respectării titlului IV capitolele 2 și 4 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene; sau

(b) a aplica cote reduse ale impozitului reținut la sursă, în conformitate cu Directiva 2003/49/CE a Consiliului ([18]) sau cu Directiva 2011/96/UE a Consiliului ([19]).

Articolul 12

Obligația de diligență cu privire la eligibilitatea proprietarului înregistrat

(1) Statele membre iau măsurile necesare pentru a impune unui intermediar financiar certificat care solicită în numele unui proprietar înregistrat reducerea impozitului reținut, în temeiul articolului 13 sau al articolului 14, după caz, să obțină o declarație de la proprietarul înregistrat conform căreia acesta:

(a) are dreptul la reducerea impozitului reținut la sursă în ceea ce privește dividendele sau dobânzile, în conformitate cu normele naționale ale statului membru de origine sau cu o convenție de evitare a dublei impuneri, după caz, incluzând temeiul juridic și cota aplicabilă a impozitului reținut la sursă; și

(b) dacă statul membru de origine impune acest lucru, este beneficiarul real al dividendelor sau al dobânzilor în conformitate cu normele naționale ale statului membru de origine sau cu o convenție de evitare a dublei impuneri, după caz; și

(c) s-a angajat sau nu într-un acord financiar legat de acțiunea-suport cotată la bursă care nu a fost decontat, nu a expirat sau nu a fost reziliat în alt mod înainte de data ex-dividend; și

(d) se angajează să informeze intermediarul financiar certificat cu privire la orice modificare a situației sale, fără întârzieri nejustificate.

(2) Statele membre iau măsurile necesare pentru a impune intermediarilor financiari certificați care solicită în numele unui proprietar înregistrat reducerea impozitului reținut, în temeiul articolelor 13 și 14, după caz, să verifice, pe baza informațiilor de care dispun intermediarii financiari certificați:

([18]) Directiva 2003/49/CE a Consiliului din 3 iunie 2003 privind sistemul comun de impozitare, aplicabil plăților de dobânzi și de redevențe efectuate între societăți asociate din state membre diferite (JO L 157, 26.6.2003, p. 49).

([19]) Directiva 2011/96/UE a Consiliului din 30 noiembrie 2011 privind regimul fiscal comun care se aplică societăților-mamă și filialelor acestora din diferite state membre (JO L 345, 29.12.2011, p. 8).

(a) eCRF proprietarului înregistrat sau o dovadă considerată adecvată de către statul membru de origine cu privire la rezidența fiscală într-o țară terță;

(b) în pofida literei (a), documentația considerată adecvată de către statul membru de origine, în cazurile în care un proprietar înregistrat este o entitate pentru care nu poate fi emis un eCRF sau care nu poate obține o dovadă a rezidenței fiscale într-o țară terță deoarece entitatea nu este luată în considerare în scopuri fiscale, iar veniturile sale, sau o parte a acestora, sunt impozitate la nivelul persoanelor care dețin o participație în entitatea respectivă, dar entitatea respectivă are dreptul la reducerea impozitului reținut la sursă în ceea ce privește dividendele sau dobânzile, în conformitate cu normele naționale ale statului membru de origine sau cu o convenție de evitare a dublei impuneri, după caz;

(c) declarația proprietarului înregistrat prevăzută la alineatul (1) de la prezentul articol și rezidența fiscală a proprietarului înregistrat în raport cu informațiile pe care intermediarul financiar certificat le-a obținut sau are obligația de a le obține, inclusiv informațiile colectate în alte scopuri fiscale sau pe baza cerințelor de combatere a spălării banilor, care i se aplică intermediarului financiar certificat în temeiul Directivei (UE) 2015/849, sau cu informații comparabile solicitate în țări terțe;

(d) dreptul proprietarului înregistrat la o anumită cotă redusă a impozitului reținut la sursă în conformitate cu normele naționale ale statului membru de origine sau cu o convenție de evitare a dublei impuneri încheiată între statul membru de origine și jurisdicția în care proprietarul înregistrat este rezident fiscal;

(e) în cazul unei plăți de dividende, posibila existență a oricărui acord financiar care nu a fost decontat, nu a expirat sau nu a fost reziliat în alt mod la data ex-dividend;

(f) în cazul unei plăți de dividende, dacă acțiunea-suport a fost achiziționată de către proprietarul înregistrat în cadrul unei tranzacții efectuate într-un interval de cinci zile înainte de data ex-dividend.

În sensul primului paragraf al literei (a) din prezentul alineat, un certificat de rezidență fiscală poate fi considerat de către statul membru de origine ca fiind o dovadă adecvată a rezidenței fiscale într-o țară terț dacă conținutul certificatului este echivalent celui prevăzut la articolul 4 alineatul (2) și certificatul îndeplinește cerințele tehnice prevăzute la punctul 1 din anexa I.

(3) Statele membre pot permite unui intermediar financiar certificat să obțină declarația menționată la alineatul (1) și să efectueze verificările prevăzute la alineatul (2) literele (a)-(d) o dată pe an, cu excepția cazului în care intermediarul financiar certificat știe sau ar trebui să știe că a intervenit o modificare a circumstanțelor sau că declarația sau informațiile care trebuie verificate sunt incorecte sau nefiabile.

(4) În cazul prevăzut la articolul 5 alineatul (5), statele membre permit intermediarului financiar certificat să se bazeze pe documentația colectată și pe informațiile verificate de intermediarul financiar care administrează contul de investiții al unui proprietar înregistrat, în conformitate cu prezentul articol, fără a aduce atingere faptului că obligațiile respective rămân în responsabilitatea intermediarului financiar certificat.

(5) Statele membre impun intermediarilor financiari certificați care solicită în temeiul articolului 13 sau 14, după caz, reducerea impozitului reținut să păstreze toate documentele justificative și să ofere acces la acestea în conformitate cu articolul 10 alineatul (7).

(6) Comisia adoptă acte de punere în aplicare de stabilire a modelelor standard de formulare electronice pentru declarația menționată la prezentul articol, inclusiv a regimului lingvistic. Aceste modele includ informațiile prevăzute la alineatul (1) literele (a), (c) și (d) de la prezentul articol și permit statelor membre să solicite informații suplimentare specifice. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 21.

Articolul 13

Sistemul de reducere la sursă a impozitului reținut

Statele membre pot institui un sistem care să le permită intermediarilor financiari certificați care administrează contul de investiții al unui proprietar înregistrat să solicite în numele acestuia reducerea la sursă a impozitului reținut, în conformitate cu articolul 11, furnizând următoarele informații agentului responsabil cu reținerea impozitului la sursă:

(a) rezidența fiscală a proprietarului înregistrat sau informațiile cuprinse în documentația menționată la articolul 12 alineatul (2) litera (b), după caz; și

(b) cota impozitului reținut la sursă aplicabilă plății în conformitate cu normele naționale sau cu o convenție de evitare a dublei impuneri, după caz.

Articolul 14

Sistemul de restituire rapidă

(1) Statele membre pot institui un sistem care să le permită intermediarilor financiari certificați care administrează contul de investiții al unui proprietar înregistrat să solicite în numele acestuia restituirea rapidă a surplusului de impozit reținut la sursă, în conformitate cu articolul 11, dacă informațiile menționate la alineatul (3) de la prezentul articol sunt furnizate în cursul celei de a doua luni care urmează lunii în care a fost efectuată plata dividendelor sau a dobânzilor.

(2) Fără a aduce atingere alineatului (4) din prezentul articol, statele membre prelucrează o cerere de restituire depusă în conformitate cu alineatul (1) de la prezentul articol în termen de 60 de zile calendaristice de la încheierea perioadei în care se poate solicita rambursarea rapidă. Statele membre aplică o dobândă în conformitate cu articolul 16 la valoarea unei astfel de restituiri pentru fiecare zi de întârziere după a 60-a zi.

(3) Un intermediar financiar certificat care solicită o restituire rapidă furnizează următoarele informații statului membru relevant:

(a) identificarea proprietarului înregistrat, astfel cum se menționează în anexa II secțiunea B;

(b) identificarea plății de dividende sau de dobânzi, astfel cum se menționează în anexa II secțiunile D și G, după caz;

(c) baza cotei aplicabile a impozitului reținut la sursă și cuantumul total al surplusului de impozit reținut la sursă care trebuie restituit;

(d) rezidența fiscală a proprietarului înregistrat, inclusiv codul de verificare eCRF, după caz, sau informațiile cuprinse în documentația menționată la articolul 12 alineatul (2) litera (b), după caz;

(e) declarația proprietarului înregistrat, în conformitate cu articolul 12.

(4) Statele membre pot respinge o cerere de restituire depusă în temeiul prezentului articol în oricare dintre următoarele cazuri:

(a) cerințele prevăzute la alineatul (1) sau (3) din prezentul articol sau la articolul 11 sau 12 nu sunt îndeplinite;

(b) informațiile menționate în anexa II necesare pentru reconstituirea lanțului de plăți aferente titlurilor de valoare relevante nu au fost furnizate complet și corect la încheierea perioadei prevăzute la alineatul (1) din prezentul articol;

(c) pe baza criteriilor de evaluare a riscurilor, statul membru inițiază cu privire la cererea de restituire o procedură de verificare sau un audit fiscal în conformitate cu normele sale naționale.

(5) O respingere a unei cereri de restituire în temeiul alineatului (4) nu împiedică aplicarea dobânzilor de întârziere în conformitate cu alineatul (2) în cazul în care restituirea este acordată în cele din urmă și nu există circumstanțele prevăzute la alineatul (4) litera (a) sau (b).

(6) O respingere astfel cum este menționată la alineatul (4) literele (a) și (b) se comunică intermediarului financiar certificat solicitant și nu împiedică o solicitare a unei restituiri în temeiul sistemului standard de restituire stabilit în conformitate cu normele naționale.

(7) Comisia adoptă acte de punere în aplicare de stabilire a formularelor electronice standard, inclusiv a regimului lingvistic, precum și a cerințelor privind canalele de comunicare pentru transmiterea cererilor în temeiul prezentului articol. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 21.

Articolul 15

Dispoziții speciale pentru investițiile indirecte

(1) Statele membre îi permit unui intermediar financiar certificat care administrează contul de investiții al unui proprietar înregistrat ce primește dividende sau dobânzi să solicite în numele acestuia reducerea impozitului reținut, în temeiul articolului 13 sau 14, după caz, cu condiția îndeplinirii cerințelor prevăzute la alineatele (2)-(5) de la prezentul articol.

(2) În sensul alineatului (1), proprietarul înregistrat este:

(a) un organism de plasament colectiv care deține titluri de valoare în contul unor investitori care au dreptul la reducerea impozitului reținut la sursă în ceea ce privește dividendele sau dobânzile, în conformitate cu normele naționale ale statului membru de origine sau cu o convenție de evitare a dublei impuneri, după caz, sau

(b) o persoană juridică desemnată în conformitate cu regulile fondului, cu actele constitutive sau cu prospectul unui organism de plasament colectiv, care deține titlurile de valoare în contul de investiții ce generează dividendele sau dobânzile și care păstrează evidențe interne ce permit alocarea individuală a respectivelor titluri de valoare respectivului organism de plasament colectiv sau investitorilor acestuia, după caz, în cazul în care organismul de plasament colectiv sau investitorii acestuia au dreptul la reducerea impozitului reținut la sursă în ceea ce privește dividendele sau dobânzile respective, în conformitate cu normele naționale ale statului membru de origine sau cu o convenție de evitare a dublei impuneri, după caz.

(3) În sensul alineatului (1), intermediarul financiar certificat care solicită reducerea impozitului reținut obține o declarație de la:

(a) fiecare organism de plasament colectiv care are dreptul la reducerea impozitului reținut la sursă sau fiecare investitor în organismul de plasament colectiv care are dreptul la reducerea impozitului reținut la sursă, după caz, ale cărui titluri de valoare sunt deținute de proprietarul înregistrat, declarație potrivit căreia:

(i) organismul sau investitorul respectiv are dreptul la reducerea impozitului reținut la sursă în ceea ce privește dividendele sau dobânzile, în conformitate cu normele naționale ale statului membru de origine sau cu o convenție de evitare a dublei impuneri, după caz, incluzând temeiul juridic și cota aplicabilă a impozitului reținut la sursă; și

(ii) dacă statul membru de origine impune acest lucru, organismul sau investitorul respectiv este beneficiarul real al dividendelor sau al dobânzilor, în conformitate cu normele naționale ale statului membru de origine sau cu o convenție de evitare a dublei impuneri, după caz; și

(iii) organismul sau investitorul respectiv a autorizat solicitarea în numele său a reducerii impozitului reținut în temeiul prezentului articol; și

(iv) în cazul în care reducerea impozitului reținut este acordată, organismul sau investitorul respectiv renunță la dreptul său de a solicita această reducere în mod independent de la statul membru de origine în temeiul prezentei directive sau în cadrul sistemelor prevăzute în normele naționale ale statelor membre;

(b) proprietarul înregistrat menționat la alineatul (2) litera (a), indicând ratele aplicabile ale impozitului reținut la sursă în ceea ce privește dividendele sau dobânzile plătite;

(c) proprietarul înregistrat menționat la alineatul (2) litera (b), identificând organismul de plasament colectiv pentru care sunt deținute titlurile de valoare ce generează dividendele sau dobânzile, în conformitate cu evidențele sale interne, și indicând ratele aplicabile ale impozitului reținut la sursă în ceea ce privește dividendele sau dobânzile plătite;

(d) proprietarul înregistrat, indicând informațiile menționate la articolul 12 alineatul (1) literele (c) și (d).

(4) În sensul alineatului (1) de la prezentul articol, intermediarul financiar certificat care solicită reducerea la sursă a impozitului reținut în temeiul articolului 13 furnizează agentului responsabil cu reținerea impozitului la sursă:

(a) informațiile menționate la alineatul (3) litera (b) sau (c) de la prezentul articol, după caz; și, în ceea ce privește organismul de plasament colectiv sau investitorii într-un organism de plasament colectiv, informațiile privind rezidența lor fiscală sau informațiile cuprinse în documentația menționată la articolul 12 alineatul (2) litera (b), după caz, în locul informațiilor menționate la articolul 13; și

(b) dacă investitorii într-un organism de plasament colectiv au dreptul la reducerea impozitului reținut, cuantumul dividendelor sau al dobânzilor care poate fi atribuit fiecărui investitor care are dreptul la reducerea impozitului reținut în temeiul articolului 15 alineatul (2).

(5) În sensul alineatului (1) de la prezentul articol, în cazul în care intermediarul financiar certificat solicită în temeiul articolului 14 reducerea impozitului reținut, acesta furnizează statului membru de origine, în locul informațiilor menționate la articolul 14 alineatul (3) literele (d) și (e), informațiile menționate la alineatul (3) de la prezentul articol și informații privind rezidența fiscală a organismului de plasament colectiv sau a investitorilor într-un organism de plasament colectiv, inclusiv codul de verificare eCRF sau informațiile cuprinse în documentația menționată la articolul 12 alineatul (2) litera (b), după caz. Dacă investitorii într-un organism de plasament colectiv au dreptul la reducerea impozitului reținut, intermediarul financiar certificat furnizează statului membru de origine și informații privind cuantumul dividendelor sau al dobânzilor care poate fi atribuit fiecăruia dintre investitorii care au dreptul la reducerea impozitului reținut în temeiul articolului 15 alineatul (2), după caz.

(6) Statele membre iau măsurile necesare pentru a impune intermediarilor financiari certificați care solicită în temeiul prezentului articol reducerea impozitului reținut să verifice, pe baza informațiilor de care aceștia dispun:

(a) documentația menționată la articolul 12 alineatul (2) litera (a) sau (b) cu privire la fiecare organism de plasament colectiv sau fiecare investitor într-un organism de plasament colectiv, după caz, care are dreptul la reducerea impozitului reținut;

(b) dreptul organismului de plasament colectiv sau al investitorilor într-un organism de plasament colectiv, după caz, la o scutire specifică sau la o cotă redusă a impozitului reținut la sursă, în conformitate cu normele naționale ale statului membru de origine sau cu o convenție de evitare a dublei impuneri încheiată între statul membru de origine și jurisdicția de rezidență fiscală, după caz;

(c) în cazul unei plăți de dividende, posibila existență a oricărui acord financiar care nu a fost decontat, nu a expirat sau nu a fost reziliat în alt mod înainte de data ex-dividend.

(7) Articolul 12 alineatele (1), (2) și (3) nu se aplică în cazul în care reducerea impozitului reținut este solicitată în temeiul prezentului articol.

(8) Comisia adoptă acte de punere în aplicare de stabilire a formularelor electronice standard, inclusiv a regimului lingvistic, precum și a cerințelor privind canalele de comunicare pentru transmiterea cererilor în temeiul alineatului (5) de la prezentul articol. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 21.

Articolul 16

Dobânzi de întârziere

În temeiul articolului 14 alineatul (2), statele membre aplică, în cazul în care normele naționale prevăd acest lucru, o dobândă la o rată egală cu dobânda, sau cu penalitatea echivalentă, aplicată de statul membru pentru plata cu întârziere a restituirilor impozitului reținut la sursă legate de impozitarea dividendelor sau a dobânzilor, după caz.

Articolul 17

Sistemul standard de restituire

(1) Statele membre se asigură că există un sistem standard de restituire și că acesta este aplicabil în cazul în care cererile de reducere a impozitului reținut care intră în domeniul de aplicare al prezentei directive sunt excluse din sistemul de reducere la sursă a impozitului reținut prevăzut la articolul 13 și din sistemul de restituire rapidă prevăzut la articolul 14, după caz.

(2) Statele membre adoptă măsurile necesare pentru a impune ca, în cazul în care articolul 13 sau 14, după caz, nu se aplică dividendelor din cauza neîndeplinirii condițiilor stabilite în prezenta directivă, persoanele care au dreptul la restituire sau reprezentantul lor autorizat care solicită restituirea surplusului de impozit reținut la sursă pentru astfel de dividende să furnizeze cel puțin informațiile solicitate în conformitate cu anexa II secțiunea E, cu excepția cazului în care informațiile respective au fost deja furnizate în temeiul articolului 10.

Articolul 18

Răspundere

Statele membre prevăd măsuri adecvate în temeiul normelor lor naționale pentru a se asigura că un intermediar financiar certificat care nu își respectă, integral sau parțial, obligațiile care îi revin în temeiul articolului 10, 11, 12, 13, 14 sau 15 poate fi considerat răspunzător pentru întreaga pierdere a veniturilor bugetare din impozitul reținut la sursă sau pentru o parte din această pierdere.

CAPITOLUL IV

Sancțiuni și dispoziții finale

Articolul 19

Sancțiuni

Statele membre adoptă normele privind sancțiunile care se aplică în cazul nerespectării dispozițiilor naționale adoptate în temeiul prezentei directive și iau toate măsurile necesare pentru a asigura aplicarea acestora. Sancțiunile respective sunt efective, proporționale și cu efect de descurajare.

Articolul 20

Publicații ale ESMA

(1) Începând cel târziu din 2026 ESMA publică anual și în termen de 120 de zile lucrătoare de la începutul fiecărui an capitalizarea bursieră și rata de capitalizare bursieră a fiecărui stat membru cel puțin pentru anul precedent. ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare privind metodologia de calculare a capitalizării bursiere și a ratei de capitalizare bursieră, astfel cum sunt definite la articolul 3 alineatul (1) punctele 32 și, respectiv, 33. ESMA prezintă Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 31 octombrie 2025.

(2) Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la alineatul (1) de la prezentul articol în conformitate cu procedura prevăzută la articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

Articolul 21

Procedura comitetului

(1) Comisia este asistată de un comitet. Comitetul respectiv este un comitet în înțelesul Regulamentului (UE) nr. 182/2011.

(2) În cazul în care se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

Articolul 22

Evaluare

(1) Până la 31 decembrie 2032, Comisia evaluează impactul următoarelor asupra realizării obiectivelor prezentei directive:

(a) mecanismele de raportare prevăzute la articolul 10; și

(b) opțiunea de a nu aplica capitolul III de către statele membre care îndeplinesc condițiile prevăzute la articolul 2 alineatul (3).

Comisia prezintă, până la aceeași dată, un raport Parlamentului European și Consiliului.

(2) Până la 31 decembrie 2034 și apoi o dată la cinci ani, Comisia examinează și evaluează funcționarea prezentei directive, inclusiv eventuala necesitate de a modifica anumite dispoziții, și prezintă un raport Parlamentului European și Consiliului.

(3) Statele membre comunică Comisiei date statistice anuale relevante, astfel cum sunt menționate la alineatul (4), pentru evaluarea prezentei directive, în scopul îmbunătățirii procedurilor de reducere a impozitului reținut la sursă pentru a reduce dubla impunere și pentru a combate abuzurile fiscale.

(4) Comisia stabilește, în conformitate cu procedura menționată la articolul 21 alineatul (2), o listă de date statistice anuale care trebuie furnizate de statele membre în scopul evaluării prezentei directive, precum și formatul și condițiile de comunicare a acestor informații.

(5) În conformitate cu dispozițiile aplicabile instituțiilor Uniunii, Comisia păstrează confidențialitatea informațiilor care îi sunt comunicate în temeiul prezentei directive.

(6) Informațiile comunicate Comisiei de un stat membru în temeiul alineatului (3), precum și orice raport sau document elaborat de Comisie pe baza acestor informații pot fi transmise altor state membre. Orice astfel de informații transmise intră sub incidența secretului profesional și beneficiază de protecția acordată informațiilor asemănătoare conform normelor naționale ale statului membru care le-a primit.

Articolul 23

Protecția datelor cu caracter personal

(1) În scopul aplicării corecte a prezentei directive, statele membre limitează domeniul de aplicare al obligațiilor și drepturilor prevăzute la articolele 13-19 din Regulamentul (UE) 2016/679 la sfera de cuprindere necesară pentru protejarea intereselor menționate la articolul 23 alineatul (1) litera (e) din regulamentul respectiv, în măsura în care aceste obligații sau exercitarea acestor drepturi poate pune în pericol interesele respective.

(2) Atunci când prelucrează date cu caracter personal, intermediarii financiari certificați și autoritățile competente ale statelor membre sunt considerați operatori, în sensul articolului 4 punctul 7 din Regulamentul (UE) 2016/679, în cadrul activităților lor respective desfășurate în temeiul prezentei directive.

(3) Informațiile, inclusiv datele cu caracter personal, prelucrate în conformitate cu prezenta directivă nu se păstrează mai mult decât este necesar pentru atingerea obiectivelor prezentei directive și, în orice caz, în conformitate cu normele naționale referitoare la termenele de prescripție, aplicabile fiecărui operator de date.

Articolul 24

Notificare

Un stat membru care instituie și administrează un registru național în temeiul articolului 5 informează Comisia cu privire la orice modificare ulterioară a normelor care reglementează registrul național respectiv. Comisia publică informațiile respective în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* și le actualizează dacă este necesar.

Articolul 25

Transpunere

(1) Statele membre adoptă și publică, până la 31 decembrie 2028, actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive. Statele membre informează de îndată Comisia cu privire la aceasta.

Statele membre aplică actele respective de la 1 ianuarie 2030.

Atunci când statele membre adoptă dispozițiile respective, acestea conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a unei astfel de trimiteri.

(2) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

(3) Statele membre care îndeplinesc condițiile prevăzute la articolul 2 alineatul (3) la data transpunerii prezentei directive și care nu optează pentru aplicarea capitolului III notifică acest lucru Comisiei până la 31 decembrie 2028. Aceste state membre comunică fără întârziere Comisiei orice modificare ulterioară a sistemului lor național de reducere la sursă a impozitului reținut în ceea ce privește condițiile enumerate în articolul 3 alineatul (1) punctul 31.

Statele membre menționate la primul paragraf de la prezentul alineat adoptă și publică actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma capitolului III, astfel cum se prevede la articolul 2 alineatul (3), sau în termen de cinci ani de la cea de a patra publicare consecutivă a datelor de către ESMA, astfel cum se prevede la articolul 2 alineatul (4), arătând că rata de capitalizare bursieră a respectivului stat membru a atins sau a depășit pragul prevăzut la articolul 2.

Articolul 26

Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 27

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles, 10 decembrie 2024.

Pentru Consiliu

Președintele

VARGA M.

ANEXA I

CERTIFICATUL DIGITAL DE REZIDENȚĂ FISCALĂ MENȚIONAT LA ARTICOLUL 4

Cerințe tehnice

1. Certificatul digital de rezidență fiscală (eCRF):

   — se emite cu un sigiliu electronic în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 910/2014 al Parlamentului European și al Consiliului ([1]);

   — poate fi prezentat atât în format lizibil de către om, cât și în format prelucrabil automat, sub formă de documente PDF sau în alte formate similare, care să poată fi utilizate în cadrul sistemelor automatizate;

   — poate fi tipărit;

   — conține o casetă de text deschis pentru includerea informațiilor în temeiul articolului 4 alineatul (2) litera (h).

2. Dacă sunt îndeplinite cerințele juridice și tehnice aplicabile în Uniune, statele membre pot introduce un proces de verificare bazat pe portofelul european pentru identitatea digitală, menționat în secțiunea I din Regulamentul (UE) nr. 910/2014, astfel cum a fost modificat de Regulamentul (UE) 2024/1183 al Parlamentului European și al Consiliului ([2]).

Un comitet sprijină Comisia în punerea în aplicare de către statele membre a eCRF. În plus, comitetul poate oferi asistență tehnică cu privire la eventualele modificări ale bazei tehnice a eCRF sau la noile evoluții tehnice.

([1]) Regulamentul (UE) nr. 910/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 iulie 2014 privind identificarea electronică și serviciile de încredere pentru tranzacțiile electronice pe piața internă și de abrogare a Directivei 1999/93/CE (JO L 257, 28.8.2014, p. 73).

([2]) Regulamentul (UE) 2024/1183 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 aprilie 2024 de modificare a Regulamentului (UE) nr. 910/2014 în ceea ce privește instituirea cadrului european pentru identitatea digitală (JO L, 2024/1183, 30.4.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1183/oj).

ANEXA II

RAPORTAREA MENȚIONATĂ LA ARTICOLELE 10 și 17

Intermediarii financiari certificați furnizează următoarele informații în formatul xml corespunzător:

Tipul de informații	Specificații
A. **Informații privind persoana care furnizează informațiile**	
Numele intermediarului financiar certificat sau, după caz, al agentului responsabil cu reținerea impozitului la sursă	
Identificatorul unic european (EUID), identificatorul entității juridice (LEI) sau un identificator alternativ	
Adresa oficială	
Alte date relevante	Codul de identificare fiscală (CIF) atribuit de statul membru de origine, dacă este disponibil, și CIF(CIR-urile) atribuit(e) de jurisdicția sau jurisdicțiile de rezidență fiscală, jurisdicția sau jurisdicțiile emitente ale CIF-ului Adresa de e-mail și numărul de telefon
Precizarea dacă informațiile sunt furnizate în temeiul articolului 10 alineatul (3)	Identificarea intermediarului financiar care nu este intermediar financiar certificat (numele și EUID, LEI sau un identificator alternativ)
B. **Informații privind beneficiarul plății de dividende sau de dobânzi**	
Identificarea intermediarului financiar sau a investitorului final care primește plata de dividende sau de dobânzi Atunci când se aplică opțiunea de raportare de la articolul 10 alineatul (4): agentul responsabil cu reținerea impozitului la sursă sau intermediarul financiar certificat desemnat are obligația de a raporta informațiile referitoare la investitorul final care primește plata de dividende sau de dobânzi	
Persoană fizică	Nume, CIF atribuit de statul membru de origine, dacă este disponibil, și CIF (CIF-urile) atribuit(e) de jurisdicția sau jurisdicțiile de rezidență fiscală, jurisdicția sau jurisdicțiile emitente ale CIF-ului, data nașterii, adresa
Entitate	Denumire, CIF atribuit de statul membru de origine, dacă este disponibil, și CIF (CIF-urile) atribuit(e) de jurisdicția sau jurisdicțiile de rezidență fiscală, jurisdicția sau jurisdicțiile emitente ale CIF-ului, adresa, LEI, dacă este cazul, EUID, dacă este cazul În absența unui număr de identificare, forma juridică și data constituirii
Informații privind rezidența fiscală (de completat dacă persoana din secțiunea A este intermediarul financiar certificat al proprietarului înregistrat)	Codul de verificare eCRF sau informațiile prevăzute la articolul 12 alineatul (2) litera (b), dacă este cazul
	Numele țării de rezidență fiscală

Tipul de informații	Specificații
Numărul contului de investiții	Numărul contului în care sunt păstrate titlurile de valoare de către intermediarul financiar/investitorul care primește plata
Tipul de cont	Tipul de cont în conformitate cu articolul 38 din Regulamentul (UE) nr. 909/2014 și alte conturi: A – Contul propriu [administrat de un participant la depozitarul central de titluri de valoare (CSD) al registrului inițial al titlurilor de valoare] B – Contul general al unui terț (administrat în contul clienților de un participant la CSD-ul registrului inițial al titlurilor de valoare) C – Contul individual al unui terț (administrat în numele unui client de un participant la CSD-ul registrului inițial al titlurilor de valoare) D – Contul din registrul detaliat al unui cont general al unui terț (titlurile de valoare ale unui client incluse într-un cont general al unui terț administrat de un participant la CSD-ul registrului inițial al titlurilor de valoare) E – Contul general al unui terț, altul decât B F – Contul individual al unui deținător de titluri de valoare, altul decât D sau C G – Un alt tip de cont

C. **Informații privind persoana care efectuează plata de dividende sau de dobânzi**

Identificarea intermediarului financiar de la care persoana care raportează primește plata de dividende sau de dobânzi Atunci când se aplică opțiunea de raportare de la articolul 10 alineatul (4): secțiunea C conține informații despre fiecare intermediar financiar certificat care face parte din lanțul de plăți aferente titlurilor de valoare. Aceste informații au legătură cu lanțul de plăți secvențiale efectuate de intermediarii financiari.	
Persoană juridică	Denumire, LEI, CIF atribuit de statul membru de origine, dacă este disponibil, și CIF (CIF-urile) atribuit(e) de jurisdicția sau jurisdicțiile de rezidență fiscală, jurisdicția sau jurisdicțiile emitente ale CIF-ului, adresa, EUID, dacă este cazul
Numărul contului de investiții	Numărul contului în care au fost păstrate titlurile de valoare de către intermediarul financiar care efectuează plata
Tipul de cont	Tipul de cont în conformitate cu articolul 38 din Regulamentul (UE) nr. 909/2014 și alte conturi: A – Contul propriu [administrat de un participant la depozitarul central de titluri de valoare (CSD) al registrului inițial al titlurilor de valoare] B – Contul general al unui terț (administrat în contul clienților de un participant la CSD-ul registrului inițial al titlurilor de valoare)

Tipul de informații	Specificații
	C – Contul individual al unui terț (administrat în numele unui client de un participant la CSD-ul registrului inițial al titlurilor de valoare) D – Contul din registrul detaliat al unui cont general al unui terț (titlurile de valoare ale unui client incluse într-un cont general al unui terț administrat de un participant la CSD-ul registrului inițial al titlurilor de valoare) E – Contul general al unui terț, altul decât B F – Contul individual al unui deținător de titluri de valoare, altul decât D sau C G – Un alt tip de cont

D. **Informații privind plata de dividende sau de dobânzi**

Emitentul	Denumirea, CIF (sau, în lipsa acestuia, LEI sau EUID), adresa oficială
CSD (depozitarul central de titluri de valoare)	Identificarea depozitarului central de titluri de valoare al registrului inițial al titlurilor de valoare
Codul ISIN (numărul internațional de identificare a valorilor mobiliare)	Identificarea titlului de valoare
Tipul de titlu de valoare	Tipul de acțiune, de suport al unui certificat de depozit, de obligațiune
Numărul de titluri de valoare care conferă dreptul de primire a plății	Numărul de titluri de valoare decontate
	Numărul de titluri de valoare în curs de decontare
Tipul plății	Numerar Acțiuni (se indică dacă acestea provin din dividende în acțiuni, precum și codul ISIN)
COAF (identificatorul oficial al evenimentului operațiunii corporative) sau, dacă nu este disponibil, informații detaliate privind distribuția	Identificarea evenimentului (distribuirea dividendelor/dobânzilor)
Date relevante	Data ex-dividend, data de referință, data plății
Valoarea dividendelor sau a dobânzilor primite/care urmează să fie primite și moneda	Cuantumul brut, cuantumul net
Informații privind impozitul reținut la sursă	Cota impozitului reținut la sursă care a fost aplicată sau urmează să fie aplicată, cuantumul reținut, cuantumul și cota unei suprataxe dacă este cazul
	Temeiul juridic al cotei aplicabile a impozitului reținut la sursă (de completat dacă persoana din secțiunea A este intermediarul financiar certificat al proprietarului înregistrat)
Codul IBAN al contului de numerar	Codul IBAN al contului în care a fost transferată plata

Tipul de informații	Specificații

E. **Informații privind aplicarea măsurilor antiabuz care trebuie realizată de intermediarul financiar certificat care solicită reducerea impozitului reținut**

Informații privind perioada de deținere a acțiunilor-suport cotate la bursă	Două casete: 1. pentru acțiunile-suport achiziționate cu mai mult de cinci zile înainte de data ex-dividend – numărul de acțiuni 2. pentru acțiunile-suport achiziționate într-un interval de cinci zile înainte de data ex-dividend – numărul de acțiuni [principiul „FIFO” („primul intrat, primul ieșit”) se utilizează în cazul pozițiilor de tranzacționare obișnuite]
Informații privind acordul financiar	A se indica dovezi privind orice acord financiar care implică acțiuni-suport cotate la bursă și care nu a fost decontat, nu a expirat sau nu a fost reziliat în alt mod la data ex-dividend
	Pentru acțiunile-suport legate de un acord financiar – numărul de acțiuni
	Pentru acțiunile-suport care nu au legătură cu un acord financiar – numărul de acțiuni

F. **Informații privind tranzacțiile, care pot fi solicitate de statul membru de origine în conformitate cu articolul 10 alineatul (2)**

Informații privind tranzacțiile cu titluri de valoare suport începând cu 1 an înainte de data de referință și până la 45 de zile inclusiv după data de referință	Datele de tranzacționare
	Datele de decontare contractuale sau convenite
	Datele de decontare efective
	Numărul respectiv de titluri de valoare care fac obiectul tranzacționării
	Tipul de tranzacție: cumpărare, vânzare, împrumut, transfer, altele

G. **Informații privind certificatele de depozit, care pot fi solicitate de statul membru de origine în conformitate cu articolul 10 alineatul (2)**

Atunci când se referă la o plată de dividende care rezultă dintr-un certificat de depozit	Denumirea, numărul internațional de identificare a valorilor mobiliare (de exemplu, codul ISIN) al certificatelor de depozit și al acțiunilor-suport
	Denumirea băncii la care sunt depuse acțiunile-suport

Tipul de informații	Specificații
	Raportul dintre certificatele de depozit și acțiunile-suport
	Numărul de certificate de depozit deținute de proprietarul înregistrat care conferă dreptul de primire a plății de dividende
	Data plății dividendului care rezultă dintr-un certificat de depozit
	Numărul total de certificate de depozit emise la data de referință
	Numărul total de acțiuni-suport pentru toate certificatele de depozit emise la data de referință